

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 6
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

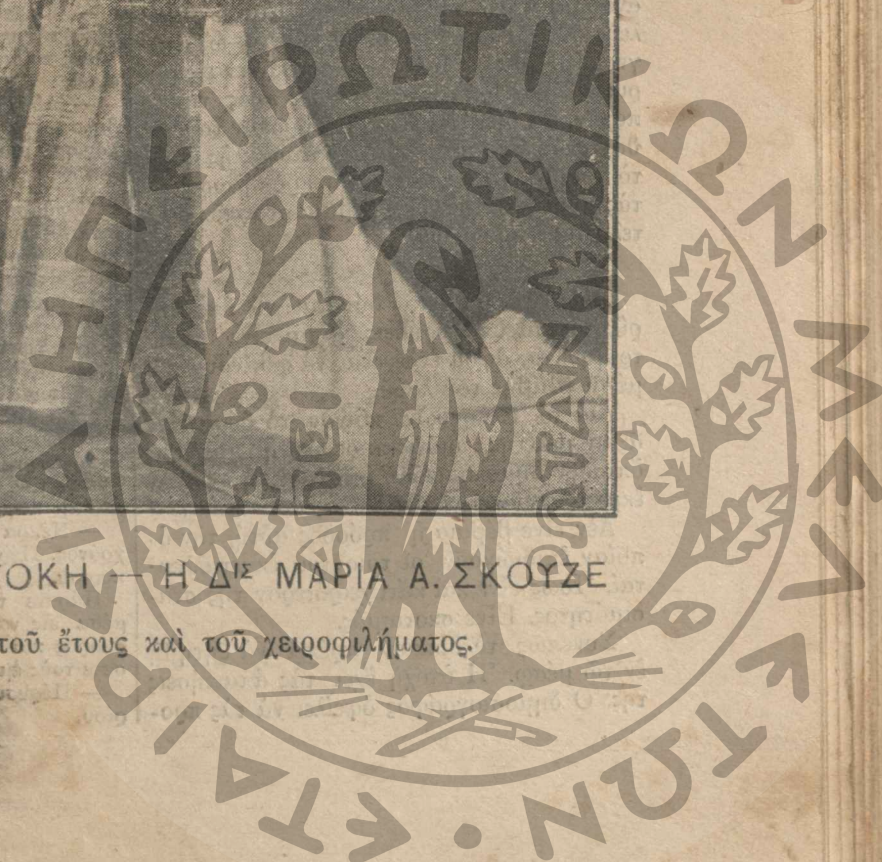
ΑΘΗΝΑΙ. — ΚΥΡΙΑΚΗ 6 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1908
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

Η Κ^Α ΙΣΑΒΕΛΛΑ ΣΚΟΥΖΕ — Η Κ^Α ΑΜΑΛΙΑ ΘΕΟΤΟΚΗ — Η Δ^Ε ΜΑΡΙΑ Α. ΣΚΟΥΖΕ

μέ τὸ ἐθνικὸν ἔνδυμα, κατὰ τὴν τελετὴν τῆς πρώτης τοῦ ἔτους καὶ τοῦ χειροφιλήματος.

ΕΛΛΑΣ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΚΔΙΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ	
Εσωτερικού και Κρήτης Δραχ.	8
Εξωτερικού..... Φρ. χρ.	12
Ρωσσίας..... Ρούβλια	5
Αμερικής..... Δολάρια	3

ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Οι συνδρομηταί 'Εσωτερικού και 'Εξωτερικού, οι προπληρώσαντες την συνδρομήν των, έχουν δικαίωμα να καταχωρούν, άπαξ το μῆνος, εἰς εἰδικήν σελίδα τῆς 'Ελλάδος, ὅτι διήκουν θέλουν, ΔΩΡΕΑΝ. Τὸ δημοσίωμα τοῦτο δὲν πρέπει να υπερβαίνει τοὺς ἑπτὰ στίχους, ἂν ὅλῃ, ὑπολογίζομένου τοῦ στίχου πρὸς τὰ στοιχεῖα. Διὰ τοὺς ἐπὶ πλέον στίχους δύνανται να πληρῶνουν πρὸς 30 λεπτά ἑκάστον ἀξ. αὐτῶν. Πρὸς 30 λεπτά θὰ ὑπολογίζεταί ἐπίσης ὁ στίχος, διὰ τὸν συνδρομητὴν, ὁ ὁποῖος θέλει να δημοσιεύσῃ, περισσεύοντες τῆς μίαις φράσεως, ἐντὸς τοῦ μῆνος. Ἀποκλείονται δημοσιεύματα προσβάλλοντα τὴν ἡθικὴν ἢ περιέχοντα προσωπικὰς ἐπιθέσεις, ἢ ἐμπορικὰς διαφημίσεις.

ΠΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ τῆς 'Ελλάδος (μὴ συνδρομητής) δύνανται να δημοσιεύσῃ ὅτι θέλει (ἐπὶ τὴν ὑπεριστικὴν διατρίβην) ἀπὸ 50 λεπτῶν, κατὰ στίχον.

ΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

εἴτε ἀπλὰ εἴτε συστημένα ἀναρτῶνται προσωπικῶς πρὸς τὸν Διευθυντήν.

ΑΠΟ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΕΙΣ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Η ΕΒΔΟΜΑΣ εἰς τὸν Φάντην ἀνατολὴ ἡλίου 5.30'. Δύσις 6.5'. — Οἱ Ἀθηναῖοι παίζουν παῖζον φαραῶ, μπακαρά, πόκερ ἢ παστέαν ἀδικαρίτους καὶ τὸ πρωὶ εἰνε ὅλοι χαμένοι. Ἐν τοῖσις ὁ κόσμος δὲν τοὺς πιστεύει καὶ μειδιᾷ εἰρωνικῶς εἰς καθὲ διήγησιν ἀπολειῶν καὶ χαρίματος. Ἡ μόνη ἢ ὁποία πάντως εἶνε χαμένη εἶνε ἡ **Εὐτυχία** τοῦ κ. Λαδοπούλου.

Αὐτὸ τοῦλάχιστον μᾶς ἐδήλωσεν ὁ ἴδιος τὸ καλοκαίρι.

Ο κ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ μὲ τὸν κ. Σιμόπουλον παίζουν καὶ αὐτοὶ καθὼς λέγεται παίζουν παστέαν.

— "Ὡστε ἦλθε τέρας οὐ κ. Σιμόπουλος,

— "Ὀχι... «δὲν μπορεῖ».

Η ΠΡΩΤΗ τοῦ ἔτους, ἂν δὲν εἶνε εὐτυχὴς ἐορτὴ διὰ τοὺς γονεῖς, διὰ τὸν κόσμον ποῦ πίνει καφέ, ἢ ποῦ ξυρῖζεται, εἶναι ὁμοῦς ἡμέρα χρυσὴ διὰ τοὺς διαφόρους διανομεῖς, καθαριστὰς, ὑδρονομεῖς, καὶ λοιποὺς εἰς — ἅς καὶ — εἰς βιοπαλαιστὰς καὶ ὑπαλλήλους. Κοντὰ ὅμως εἰς αὐτοὺς κολλοῦν καὶ διάφοροι ἄλλοι καὶ ἀκούετε: «ὅτι εὐαρεστεῖσθε διὰ τὸν καταμετρητὴν τῆς θερμότητος τοῦ λέβητος τοῦ γαστροκνημίου μὲ δεξίαν ἐπιθεωρητὴν». ἢ «τὸν καθαριστὴν τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τοῦ κάτω μέρους τοῦ κήπου τοῦ Κλανβήωνος». Καὶ οἱ δυστυχεῖς κάτοικοι πληρῶνουν μονόδρομα.

Ο ΑΝΑΚΤΟΡΙΚΟΣ χορὸς ἔγινε τὴν παρελθούσαν Τετάρτην μετ' ἐκτάκτου λαμπρότητος ἔχρονεν ὅλοι οἱ ἄνωτεροι καὶ κατώτεροι ὑπάλληλοι οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ αἱ κυραὶ τῆς ἀνωτέρας παρ' ἡμῖν κοινωνίας μόνον οἱ διδασκαλοὶ καὶ οἱ εἰρηνοδίκαι δὲν προσεκληθήσαν, διότι αὐτοὶ **χορεύοντες** ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκουε τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ ἄλλο ἀρεῖς φορὰς τὸ ἔτος.

ΑΡΓΑ τὴν νύκτα ἐγνώσθη ὅτι ὁ κ. Σιμόπουλος ἀρνεῖται διαρκῶς τὴν νύκτα, ὅτι ἔχει μάλιστα ἐξοργισθῇ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε ἀπειλεῖ να κἀμὲ σκάνδαλον ἂν ἡ παρατήρησις του γίνῃ δεκτὴ χωρὶς τὴν ὑποβόλην ἢ ποδάρια ὀρισμένως τὸν ἔκαμε... ποδάριον.

ΤΟΛΑΧΕΙΟΝ τοῦ Στόλου ἐκληρώθη καὶ πάλιν καὶ οἱ τυχεροὶ ἔμειναν ἐπὶ πολλὰ ἄγνωστοι· πολλοὶ ἐφημερίδες ἔσπευσαν ἐνωρεῖς να τοὺς ἀνακαλύψουν, ἀλλὰ τὸ μυστικὸν ἐγνώσθη ἀργά· τὸ λαγεῖον ἔπρεσε πάλιν εἰς τὸν Στόλον. Ὁ στόλος μας ἂν δὲν ἔχει καράβια, ἔχει τύχην.

ΕΠ'ΕΥΚΑΙΡΙΑ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους, ἢ δημοαγία διένειμε διάφορα βοηθήματα εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς πόλεως. Ἀπὸ ἐνωρεῖς διάφοροι ἀναξιοπαθόντες συμπολιταὶ μας ἐπολιόρχουν τὸ δημοαγιακὸν κατὰστημα· ὁ κ. Σκουλοῦδης καὶ ὁ κ. Καραπάνος ἔλαβον μικρὰ ποσὰ ὅπως διέλθωσιν ἐν ἀνέσει τὸς ἁγίας αὐτὰς ἡμέρας.

Τὸς Σπίντες

— Ποῖος δρόμος εἶνε ὁ πλέον Ἀγιοβασιλάτικος;

— Ἡ ὁδὸς Δώρου.

Ἀκριτος

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἡ ἀσθένεια τοῦ κ. Σιμοπούλου ἐξακολούθει, ὕπομνησιν Συμβουλίου, παρισταμένου καὶ αὐτοῦ δὲν εἶνε δυνατόν να συγκροτηθῇ, διὰ τὴν ἐξαιρεθῇ μία λύσις, καὶ ἡ ὑπουργικὴ κρίσις, ἡ ἐκταγείσα ἀπὸ τριῶν ἡδὴ ἐβδωμάδων, παρατείνεται.

Τὸ γεγονός· ὑπὸ μίαν ἐποψὴν κρινεταί ὡς παρήγορον διότι εἶνε ἀλτὴς ὅτι οὐδέποτε ὡς τώρα εὐρύνῃ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, μὲ κρίσιν ἐπὶ εἰκοσὶ καὶ μίαν ἡμέρας.

Ἀπὸ τὸς πολιτικὸς κύκλους προῦλθεν ἡ διάδοσις τοῦ τὴν παραμονὴν τῆς Πρωτοχρονιάς ἐπιδόσαν εἰς τὸν κ. Πρωθυπουργὸν καὶ τοὺς ὑπουργοὺς ποικίλα δῶρα.

Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν ποικιλοτρόπως λευκάματα περιεχόντα τὸ ρίμα λῶος τῆς γραμματικῆς εἰς ὅλους τοὺς χρόνους, καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐγκλίσεις ὅπως καὶ τὸ τριτοκλίτον ὄνομα ἡ «λύσις» εἰς ὅλας τὰς πτώσεις καὶ τὰς... περιπτώσεις.

Ἦκούθη καὶ ὁ ἔξῃς διάλογος.

— Βρε ἀδελφε γιὰτὶ, τέλος πάντων δὲν εὐρίσκειται αὐτὴ ἡ λύσις;

— Γιατὶ εἶναι ὄνομα... ἀφήρημένον.

Ἡ ἀσθένεια τοῦ κ. Σιμοπούλου ἐξακολούθει ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς ὡς «νευραλγικός πόνος τοῦ γαστροκνημίου μὲ δεξίαν ἐπιθεωρητὴν». Λέγεται ὅτι ἡ συνταρὴ ἡ ὁποία τῷ ἐδόθη ὑπερβαίνει τὴν ἰσχύοντα τὴν ἐξέλιξιν «paraitoumai» ὁδὸς μία.

Ἀντιδραστικὸν «apoc'horo» π... οὐγγία πολλὰ.

Οἱ ἰατροὶ ἐρωτηθέντες πότε θὰ ἀναρρώσῃ ὁ κ. Σιμόπουλος ἀπάντησαν.

— Τί να κάμωμε βρε ἀδελφε; Ὁτι οἱ πόνοι τὸν **παραιτοῦν**, οὕτε ὁ κ. Θεοτοκῆς.

Εὐτυχῶς κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας ἐκυκλοφόρησεν ἡ διάδοσις ὅτι ἤρχισε να παρατηρηθεῖται μία τάσις πρὸς συμπιλοῦσιν μεταξὺ τοῦ κ. Σιμοπούλου.

Ἐνας ἐκ τῶν δυναμένων να γνωρίζουν, ἐξήγησε τὴν τελευταίαν αὐτὴν φάσιν, μὲ τὴν φρασεολογίαν τῶν ἡμερῶν, ὡς ἐξῆς:

— Ἐἴνε γνωστὸν, κύριοι, ὅτι ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἠθέλησε να κάμῃ «**μπαλῶνα**» εἰς τὸν κ. Σιμόπουλον. Ὁ κ. Σιμόπουλος ὅμως τελευταίως ἔκαμε «**φοῖλ**» τοῦ ὁκτώ. — οἱ Σιμοπουλικοὶ βουλευταὶ ἀνέρονται εἰς ὁκτώ — καὶ τώρα ἤρχισε να «**ριφάρη**».

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΦΕΙΣ

Η ΚΗΛΙΣ

Ἐνας ἄνθρωπος ἠτόκτονησε ἀπὸ πείναν... Τὰς ἡμέρας αὐτὰς τοῦ ὅλη ἡ πόλις ἦτο φῶς καὶ πλοῦτος καὶ εὐοχρῆ, ὅπου τοσαὶ χιλιάδες δραμῶν ἐφορνοκινδυνεύοντο εἰς τὴν τύχην ἐνὸς ταπεινοῦ, ὅπου τόσος ἐδίδοντο φιλανθρωπικοὶ χοροὶ, καὶ τόσα ἐχορηγοῦντο ἀπὸ τοὺς φιλανθρωποὺς βοηθήματα εἰς τοὺς δυστυχεῖς, ἕνας ἄνθρωπος ἀποκαμῶν να ζητῇ τὴν βοήθειαν τοῦ κόσμου, καὶ τὴν ἐργασίαν ποῦ ἐπὶθεῖ, ἔφερε τοὺς γυμνοὺς τοῦ πόδας καὶ τὸ πεινασμένον σῶμα τὸν ἐπάνω εἰς τὸν ὑψηλὸν βράχον τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἔπρεσε ἀπὸ ἐκεῖ καὶ διμελίσθη.

Τὸ αἷμα τὸ ἐκοκκίνισε τὰ λευκὰ μάρμαρα τοῦ Παρθενῶνος, ἀλλὰ αἱ πρώται ψεκασδὲς τῆς ποικίλης βροχίης ἔπλυναν τὴν κηλίδα, καὶ ὁ τελευταῖος στεναγμὸς τῆς ἀπελπισίας ποῦ ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ στήθη τοῦ ἀτυχήσαντος ἀνθρώπου ἐπύηνε εἰς τὴν βοήν τῆς χαρᾶς, καὶ εἰς τὸν εὐχὸν τοῦ «**πλήθος**, καὶ εἰς τῆς ροκάνης τὸν θόρυβον καὶ τῆς μουσικῆς τοὺς ἤχους. Ἡ πόλις ἐφώταζε κάτω, ὅταν ἐκεῖ ἤχηλα ἠτόκτονει ἕνας ἄνθρωπος ἀπὸ πείναν.

Ἡ ζωὴ μίαν κοινωνίας ἔχει τὰ δράματά της. Ἀλλὰ ὅταν ἡ εὐτυχία εἶναι τόσο πολλὰ καὶ τὸσον ἀφθονος, εἶναι ἐγκλημα να λησμονηθῇ καὶ ἡ μεγάλη δυστυχία ποῦ εἶναι τόσο ὀλίγη ἕως χθὲς ἐχορηγούμενη εἰς χοροὺς φιλανθρωπικοὺς καὶ διανομὰς εἰς δένδρα φιλανθρωπικὰ καὶ ἐμαζευόμενα εἰς συναθροίσεις ὑπὲρ δούλων καὶ πτωχῶν καὶ ἀνάτων ἕως χθὲς ἐγίνοντο ἔρανοι, καὶ καθὲ φιλάνθρωπος χεῖρ ἐκτείνε χαρίματα διὰ τὴν ἐπαρρησίαν πρὸς στιγμὴν τοῦλάχιστον, δι' αὐτὰς μόνον τὰς ἡμέρας, εἰς τὴν δυστυχίαν να εὐτυχίσῃ, καὶ ὡς ἐπὶ τοὺς ὅλους αὐτῶν τὸν χορὸν καὶ τὸν ἔρανον, ἦλθε ἡ χθεσινὴ αυτοκτονία μαιῶν, τραγικὴ ἀγρία... Καὶ ἦτο κόλαρος κατὰ τῆς μεγάλης φιλανθρωπίας ἡ μεγάλη δυστυχία ποῦ ἠτόκτονει, καὶ ἦτο κηλὶς διὰ τοὺς μεγάλους εὐτυχεῖς τὸ ἀσθενὲς αἷμα ποῦ ἐκοκκίνισε τὰ λευκὰ μάρμαρα τοῦ Παρθενῶνος...

ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ γνωρίζουσα καὶ τελειὸς τὴν ραπτικήν ζητεῖ θέσιν. Πληροφορία εἰς τὸ Γραφεῖον μας.

Γ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Εἰς τὸ Κουρεῖον **Γ. Ἀντωνιάδου** Πανεπιστημίου 55 θὰ εὕρετε τὴν τελευταίαν ἀπολύμανσιν ὁλων τῶν ἐργαλείων διὰ τῆς καύσεως.

ΜΕΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΑΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛ. ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ι. Α. ΤΣΑΜΗ

33 Ὁδὸς Σταδίου—33

Μέγαρον Χατζῆ Ἀντίστη

ΕΚΟΜΙΣΕ πλουσίαν συλλογὴν δερμάτων καὶ φοριῶν ἐκ τῶν μεγαλειότερων Εὐρωπαϊκῶν καὶ Ἀμερικανικῶν ἐργοστασίων. **Ἐφαρμογὴ τέλει.** Ὁ μόνος ἐν Ἑλλάδι λαβὼν τὸ **πρώτον βραβείον** εἰς τὴν διεθνή Ἐκθεσὴν Ἀθηνῶν.

Διὰ τὴν τηλεφώνον 508. Ὑποκαταστήματος Στρατιωτικῆς Ἑνώσεως ἀρ.τ. τηλεφώνου 509.

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ—Παρά τὴν λίμνην τῆς Γενναίης, ἤρχισαν ὁ Χάν, νεαρὸς κνηρὸς μίαν κόρην, ἡ ὁποία ἀπέθνε παρθένα, διότι ἐπληρώθη πρὸς τὴν ὁμορφίαν τὴν παρθένην τῆς Ἰοδίας, τὴν θυγατέρα τοῦ ἄρχοντος τῆς πόλεως Βαθύτης, Ἰουδῆς. Ἐνταῦθα τοῦ λόγου τούτου, ὁ Χάν μίση τὴν Ἰουδῆν, διὰ ἕνεα αἰτῆ ἀφορμῇ τοῦ θανάτου τῆς ἀγαπῆτης του. Ἡ Μοῖρα ὅμως ἠθέλησε ὅπως ὁ Χάν, μετ' ὅλον τὸ μῖσος πρὸς τὴν Ἰουδῆν, οὕτω αὐτὴν ἀπὸ τοῦ θανάτου.

Μετὰ τὴν δαπάναν τῆς αἰτίας Ἰουδῆς, ὁ γέρον ἀρχὸν παραθεῖται σωματῶν, εἰς τὸ ὅποιον καθήκται καὶ ὁ στήθερ της, παρὰ τὸ πλεονὸν αὐτῆς, βασιθεῖ να μένῃ εἰς αὐτὸ. Ἐκεῖ ἀρχίσει ἡδὴ τὸ σωματῶν, ἀπὸ τῆς Ἰουδῆς, συνομιλοῦσα μετ' ὅλον τὸν Χάν, τὸν ἀκούει να λέγῃ διὰ αἰσθητικῆς ἀνθρώπου διὰν ἀπολαύσιν καὶ ἡ ἀγάπη. Ἐπὶ τούτοις λοιπὸν καὶ ἀνθρώποι, οἱ ὅποιοι ἀγαποῦν διὰ παντός· τὸν Ἰουδῆν.—Ἐγὼ λέγει ὁ Χάν, μετ' ἡν συνήθη του ἀταραξίας.

—Ὡς πῶς ἦθελε ν' ἀκούσῃ τὴν ὁμολογίαν σου αὐτὴν, ἀλλ' ἔχι τώρα.

—Ἀλλὰ πότε;

—Βραδύτερον ἀκόμη.

—Ὁ ἄνθρωπος ὁ ἀληθὴς δὲν μεταβάλλεται ποτέ. Ἦναι πάντοτε ὁ ἴδιος.

—Μὲ ἀπελπίζει.

—Σὲ ἀπελπίζω, εἶπες;

—Δοκίμασε αὐτὸν τὸν οἶνον. Δὲν εἶνε ἀπὸ σὲ γλυκύτερος, ἀλλ' ἴσως σὺ ἀποδιδῇς τὴν μελαγχολίαν.

—Ἀρχίζεις να μοῦ ἀρέσῃς, κόρη τῆς Βαθύτης.

—Ὤ χαρὰ!

—Διότι μεταπίπτεις ἀποτόμως ἀπὸ σκέψεως εἰς σκέψιν, καὶ αὐτὸ μὲ θέλγει.

—Σὲ θέλγει;

—Μοῦ ἀρέσει ἡ ἐπαναστάσις εἰς ὅλα. Μισὸ τὰ τετριμμένα καὶ τὰ ταπεινά. Μία συνομιλία ἡμερος, κανονικὴ, ὡς τὸ ρεῖμα τοῦ Ἰορδάνου, ἡ ὡς αἱ ὄροι τοῦ ἔτους, εἶνε πλήρως δι' ἐμὲ. Ἀπὸ τὰ χεῖλη σου ἀκούω κατὰ νέον καὶ κατὰ πολλὰς ἀπροσδόκητον. Τοῦτο εἶνε ἀρκετὸν διὰ νὰ μὲ θέλξῃ.

—Σὺ ἀρέσει, ὅτι ἔχεις. Αὐτὴν τὴν δύναμιν, τὴν ἀντίδρασιν αὐτὴν, ἐκείνην ὅλην τὴν νύκτα καὶ ὅλην τὴν σιγήν, τὴν ἀντοχήν σου, τὴν ἀντοχήν σου πρὸς τοὺς κανόνες τῶν ἀνθρώπων, τὴν ἔχεις, σὺ. Καὶ τοῦτο εἶνε ἕνας λόγος, διὰ τὸν ὅποιον...

—Διὰ τὸν ὅποιον;...

—Δοκίμασε λοιπὸν αὐτὸν τὸν οἶνον.

—Μοῦ τὸν σικεῖς;

—Ἦναι λυσιπικρὸς, σὺ τὸ δοκίμας.

—Τὸν γνωρίζεις;

—Πῶς ἄλλως θὰ ἐπέμενα τόσῃ πολὺ;

—Τώρα ἐξηγῶ τοὺς λόγους σου.

—Ἀλλ' ὅχι καὶ τοὺς ἱκούς σου.

—Βράβα Ἰουδῆ, φοβοῦμαι ὅτι ἔκαμες χρῆσιν πολλὴν αὐτοῦ τοῦ οἴνου.

—Σὺ φαίνονται λοιπὸν αἱ φράσεις μου...

—Ὅτι ἀνίχνουν εἰς αὐτόν.

Ἡ Ἰουδῆθ ἐβίνασε τὸ κύπελλον, τὸ προσφερόμενον ἀπὸ ἑνα δούλον, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὸ δάπεδον.

—Κόρη μου... εἶπεν ὁ ἀρχὸν, ἐκπλαγείς διὰ τὸ κίνημά της.

—Πούκασε... τοῦ ἀπῆντησεν ἀπλῶς ἐκείνη. Καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν Χάν, ὁ ὅποιος τὴν προσέβλεπε, προσέειπεν:

—Ὀχι... δὲν εἶνε ὁ οἶνος ποῦ σὺ ὤμιλεις. Σὺ ὤμιλῃς ἐγὼ. Ἀν ἄλλοι τὸν μεταχειρίζονται διὰ νὰ εἰδῶν εἰς αὐτὸν παρηγορίαν, ἢ να ἀνέλθωσιν ὁρῶς ἐξ αὐτοῦ, ἐγὼ περὶ τὸν τὴν δύναμιν του. Ἐγὼ τὸ θάρρος να εἶπω ἐλευθέρως τὴν ἀλήθειαν, διότι ὅτι καὶ ἂν εἶπω, θὰ γνῇ ἡ ἀλήθεια. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἐντροπὴ διὰ τοὺς εὐλακρινεῖς ἀνθρώπους, ὅταν ἦναι ἀγαθοί.

—Ὡς πῶς πλανᾶσαι, φίλη μου! Ὁ οἶνος ὤμιλει αὐτὴν τὴν ὥραν. Ὀχι, σὺ.—Σὺ εἶπα πρὸ ὀλίγου ὅτι ὁ χαρακτήρ σου ἰσχυρὸς ἀνθρώπου δὲν μεταβάλλεται ποτέ. Ἐνθυμίσαι τὴν ἀπῆντησιν εἰς τὴν φράσιν μου αὐτὴν;

—Ὅτι μὲ ἀπελπίζει.

—Ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ, ποῖα σχέσις ὑπάρχει μεταξὺ τῆς ἱκῆς μου φράσεως καὶ τῆς ἱκῆς σου ἀπαντήσεως;

Ἐσιώπωνσαν ἀμόφροτοι.

Οἱ συνδυαζόμενοι εἶχαν γίνῃ ζωνότροποι. Ὁ οἶνος ἐκίνησε, ἂν ἀφθονία. Οἱ δούλοι ἐξεκένουν τὰ ἀργυρὰ δοχεῖα εἰς τὰ χρυσὰ ποτήρια καὶ αἱ αὐθένται ἐξέχυναν τὰ τελευταῖα εἰς τοὺς λάρυγγας των.

Βόμβος φαῖδρος, ἦχοι χαρᾶς, γελῶτων ἐκρήξεις καὶ περιπαθῶν φράσεων συντηρήματα ἀναμνηστικὰ ὑπὲρ τὴν τράπεζαν εἰς μίαν συνωλήν ἐορτάσθησαν. Μόνον οἱ δύο ἦσαν ασιωπηλοί.

Ὁ Χάν καὶ ἡ Ἰουδῆθ.

Τὴν φορὰν αὐτὴν διέκοψε τὴν σιγὴν πρῶτος ὁ Χάν.

Ἐστράφη, ἐκλινεν ὀλίγον τὴν κεφαλὴν, διὰ νὰ μὴ ἀκούσῃ ἀπὸ τὸν ἀρχὸνα καὶ ἐψήφισεν:

—Εἶπες ὅτι οὕτω ἐπαντάξω πιστόν, ἐκείνον τὸν ὅποιον θὰ ἠγάπα. Τὸν ἦθελες να ἀγαπᾷ, διὰ παντός.

—Ὡ... ναί!

—Ἀγάπησε ποτέ;

Ἡ Ἰουδῆθ, χωρὶς να θέλῃ, προσέειπεν τὴν χεῖρά της, μετ' ἡν ἔκρινεν.

Ἀφῆκε να παρέλθουν ὀλίγα στιγμὰ καὶ κατόπιν προσέβλεπε αὐτὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, εἰς σιγήν:

—Γνωρίζεις διατὶ ἐκινδύνωσα να ἀποθάνω;

—Ὀχι βέβαια ἀπὸ ἀγάπην.

—Μ' ἐδηλητήρησεν ἕνας...

Δὲν τὴν εὐρίσκεις;

—Διότι δὲν ὑπάρχει.

Μὲ ἀπελπίζει, ὅταν μοῦ λέγῃς ὅτι δὲν θὰ μεταβλήθῃς ποτέ, διότι τὸ ἱκὸν μου ὄνειρον εἶνε να μεταβλήθῃς. Μοῦ εἶπες ὅτι εἶσαι ἐκ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἀγαποῦν, διὰ παντός, καὶ ἐγὼ ἐψήφισα δι' αὐτό. Ὀχι δι' ἄλλον λόγον, ἀλλὰ διότι φοβοῦμαι, ὅτι δὲν εἶνε εὐκολόν να λησμονήσῃς τὴν νεκράν σου. Ἐν τούτοις, πόσον θὰ ἐπὶθεῖς, ὁ ἀνθρώπος τὸν ὅποιον ἀγαπᾷ, να ἔλεγε, ὅτι καὶ σὺ μὲν οὐκ εἶπες. Να ἔλεγε ὅτι ἂν ἀπαξ ἀγάπης, ποτὲ δὲν θὰ κορεσθῇ ἀπὸ τὸν ἔρωτα καὶ συνεπῶς ποτὲ τοῦ δὲν θὰ λησμονήσῃς. Αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ὀνειρεύομαι. Τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὅποιος ἀγαπᾷ, διὰ παντός. Εὐρήνης, σὺ, καὶ ἀπὸ τοῦ λέγεις, σὲ πιστεύω, διότι ὅσα λέγεις εἶναι ἀληθῆ. Εὐρήνης, σὺ, ὁ ὅποιος γνωρίζεις τὴν σημασίαν εἰς τὴν ἀγάπην ἢ διαρκείαν καὶ τὴν ἀξίαν ἢ αἰωνιότητά. Εὐρήνης, σὺ, να ἀγαπᾷς χωρὶς λησμονῆς. Ἀλλ' ἀγαπᾷς... ἐκείνην. Εἶπες μοι τώρα, σ' ἐρωτῶ, εἰς ἂν δικαίον να εἶπω ὅτι ἡ φράσις σου ἐκείνη μὲ ἀπῆλπισε;...

Διεκόπη ἐπὶ μίαν στιγμὴν.

Καὶ ἀμέσως στραφεῖσα πρὸς τοὺς δούλους, εἰσενε νέον κύπελλον χρυσοῦ καὶ ἐφώνησε δυνατὰ, ὥστε να τὴν ἀκούσουν καὶ οἱ ἄλλοι.

—Δόσατέ μου οἶνον... Πληρώσατε τὸ κύπελλον μου... Ἀκόμη... ἀκόμη... μέχρι στεφάνης.

Ἰουδῆθ...εἶπεν ὁ Χάν, προμείζων μὴπως πᾶθαι τίποτε κακόν.

—Τὰ χεῖλη σου ἐπρόφεραν τὸ ὄνομά μου; εἶπεν ἐκείνη.

Καὶ δὲν ἐμαίδια πλέον, ἀλλὰ τὸν προσέβλεπε μετ' ὅλους μαύρους ὀφθαλμούς της, ἀπὸ τῶν ὀπλοῦν ἡκανοῦσθαι κατὰ δυσδιακρίτων, κατὰ ἀόριστον καὶ ἀνεγνέας, ὡς ἡ αὐτὴν τὸ πνεῦμα.

—Ὡς αὐτὰ τὰ μάτια!... ὑπετραυλίσαι κατ' αὐτόν ὁ Χάν... Ὡς τὰ μάτια μάτια!...

Εἰς τὴν συγχυσμένην πλέον φαντασίαν τοῦ ἡρώου να συγκροτηθῇ αἱ ἀναμνήσεις τῆς παλαιᾶς προφητείας τῆς μαγίσσης πρὸς τὰς τελευταίας παραγγελίας τῆς ἀγαπῆτης του.

Ἀγάπησε πολὺ, ἂν εἶνε περὶ τὸν ὅποιον... ἀγάπησε πολὺ.

—Θεέ μου!... ἐψήφισας, κατ' αὐτόν καὶ πάλιν, καὶ κατεβίβασες τὰ βέφαρα, διότι δὲν ὑπέφερε τὸ βλέμμα της.

Εἰς τὴν συγχυσμένην πλέον φαντασίαν τοῦ ἡρώου να συγκροτηθῇ αἱ ἀναμνήσεις τῆς παλαιᾶς προφητείας τῆς μαγίσσης πρὸς τὰς τελευταίας παραγγελίας τῆς ἀγαπῆτης του.

Ἀγάπησε πολὺ, ἂν εἶνε περὶ τὸν ὅποιον... ἀγάπησε πολὺ.

—Θεέ μου!... ἐψήφισας, κατ' αὐτόν καὶ πάλιν, καὶ κατεβίβασες τὰ βέφαρα, διότι δὲν ὑπέφερε τὸ βλέμμα της.

Εἰσιώπωνσαν ἀμόφροτοι.

Οἱ συνδυαζόμενοι εἶχαν γίνῃ ζωνότροποι. Ὁ οἶνος ἐκίνησε, ἂν ἀφθονία. Οἱ δούλοι ἐξεκένουν τὰ ἀργυρὰ δοχεῖα εἰς τὰ χρυσὰ ποτήρια καὶ αἱ αὐθένται ἐξέχυναν τὰ τελευταῖα εἰς τοὺς λάρυγγας των.

Βόμβος φαῖδρος, ἦχοι χαρᾶς, γελῶτων ἐκρήξεις καὶ περιπαθῶν φράσεων συντηρήματα ἀναμνηστικὰ ὑπὲρ τὴν τράπεζαν εἰς μίαν συνωλήν ἐορτάσθησαν. Μόνον οἱ δύο ἦσαν ασιωπηλοί.

Ὁ Χάν καὶ ἡ Ἰουδῆθ.

Τὴν φορὰν αὐτὴν διέκοψε τὴν σιγὴν πρῶτος ὁ Χάν.

Ἐστράφη, ἐκλινεν ὀλίγον τὴν κεφαλὴν, διὰ νὰ μὴ ἀκούσῃ ἀπὸ τὸν ἀρχὸνα καὶ ἐψήφισεν:

—Εἶπες ὅτι οὕτω ἐπαντάξω πιστόν, ἐκείνον τὸν ὅποιον θὰ ἠγάπα. Τὸν ἦθελες να ἀγαπᾷ, διὰ παντός.

—Ὡ... ναί!

—Ἀγάπησε ποτέ;

Ἡ Ἰουδῆθ, χωρὶς να θέλῃ, προσέειπεν τὴν χεῖρά της, μετ' ἡν ἔκρινεν.

Ἀφῆκε να παρέλθουν ὀλίγα στιγμὰ καὶ κατόπιν προσέβλεπε αὐτὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, εἰς σιγήν:

—Γ

— Ποιος είνε; ήρώτης με κάποιον τρόπον.
— Ένθ' εγώ... τον βλέπω τώρα.
— Ω κόρη της Βασιλίσσης, μη σπαράζεις στήθος, το όποιο ή πληγή είνε νοσηή ακόμη.
— Άγαπώ. Όλα κύπτουν εμπρός εις την αγάπην.
— Ιουδήθ... μου ένθυμίζεις τούς λόγους της μαγίσσης.
— Άγαπώ...
— Θεώρησέ με ως νεκρόν. Δέν υπάρχει εγώ, διά τον κόσμο.
— Διά τον κόσμο δέν υπάρχεις... υπάρχεις δι' έμέ.
— Ιουδήθ, είσαι μεγάλη εις τό κάλλος, είσαι κινδυνώδης...
— Μεγάλη είμαι μόνον εις τόν έρωτα, διότι ό έρως μου είνε πολύς, είνε απέραντος, ως ό ούρανός.
— Θά μέ λημονήσης. Έγώ είμαι ένας άπλοος νεκρός.
— Τότε διατί μου σώζεις την ζωήν; Διατί δέν μέ αφήνεις ν' αποθάνω;
— Με ώρκισαν εις την αγάπην μου!
— Είς την αγάπην σου! Έμπρός λοιπόν, δόσε μου τον θάνατον, διότι θάρον όπωσ ή ζωή, την όποιαν μου έχάρισες, είνε χειρότερον από αυτόν.
— Παραληρείς, ώραία μου κυρία!
— Λέγε με Ιουδήθ. Δέν είμαι δι' σεό κυρία. Είμαι δούλη. Δέν παραληρώ, εκτός εάν ό έρως μου μ' έφεραν εις παραρροσύνην. Είπα ότι ή ζωή την όποιαν μου έχάρισες, είνε χειρότερα του θανάτου.
— Είνε δυνατόν; Νά θέλεις, σύ, τον θάνατον;
— Ω ναί!.. Άλήθεια. Δέν θέλω ν' αποθάνω, ένόσω ζής και σύ.
— Άχ ζω εγώ, ζών ζω ειμή προς χάριν ενός τά-φου.
— Θά τον άνηθής.
— Μη βλασημείς.
— Έκείνη απέθανεν, ήρώσασεν, ένθ' εγώ...
— Θά έλθω ή αύγή και θά μάς χωρίση.

ΟΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ & ΠΕΙΡΑΙΕΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΑΙ

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ "ΕΛΛΑΔΟΣ"

ΠΑΘΟΛΟΓΟΙ

Άδελφός, Παθολόγος Ιατρός, δόξ Πανεπι-στημίου 35. Δέχεται καθ' έκαστην.

Βασιλείδης Η. Α., Διευθυντής όλωνών-μου Φυσικοθεραπευτηρίου Άθηνών. Νοσή-ματα άσθματικά, χρόνια έντερικά, χρόνια δερμα-τικά. Μασσαλίας 3.

Γεωργιάδης Χ. Θ., Ιατρός Παθολόγος. Δέχεται καθ' έκαστην 8-10 π. μ. και 3-5 μ. μ. Απόλλωνος-Ήπίτου 23.

Καλαϊκούνης, Καθηγητής Πανεπιστημίου, δόξ Αγ. Κωνσταντίνου Α. Δέχεται καθ' έκαστην.

Καλαμπούνης, Στοματολόγος, δόξ Νικη-φόρου 4 όπισθεν Αγ. Κωνσταντίνου. Δέχεται 9-12 και 3-5.

Κανέλης Σ., Ιατρός Νοσοκομείου. Δέχε-ται 3-5 μ. μ. Όδός Χ. Τρικούπη 24.

Καϊνης Ν. Μιχ., Παθολόγος και Μαιευ-τήρ, δόξ Μασσαλίας 16. Δέχεται 2-4 μ. μ.

Τσέλιος Α., Παθολόγος. Τηχίστη θεραπεία έλδοιών πυρετών. Δέχεται 8-10 π. μ. και 2-5 μ. μ. Κολοκοτρώνη 32.

ΟΤΟΛΟΓΟ-ΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΙ

Γιαννούλης, Πτυχιούχος της Σχολής της Βιέννης, ειδικός των Ότικών, Ρινικών και Λαρυγγικών, δόξ Χαλκοκονδύλη 41. Δέ-χεται 9-11 και 3-5.

Δεδούσης Ιωάννης, Ειδικός νοσημάτων Ότων, Ρινός, Φάρυγγος, Οάρυγγος, δόξ Γ' Σεπτεμβρίου 23. Δέχεται 9-11 και 3-5.

Δεκαδός Βασιλείος, Ειδικός των νοση-μάτων Ότων, Ρινός, Λάρυγγος, Φάρυγγος, δόξ Αίδοου 55-57 έναντι Αγ. Ειρήνης.

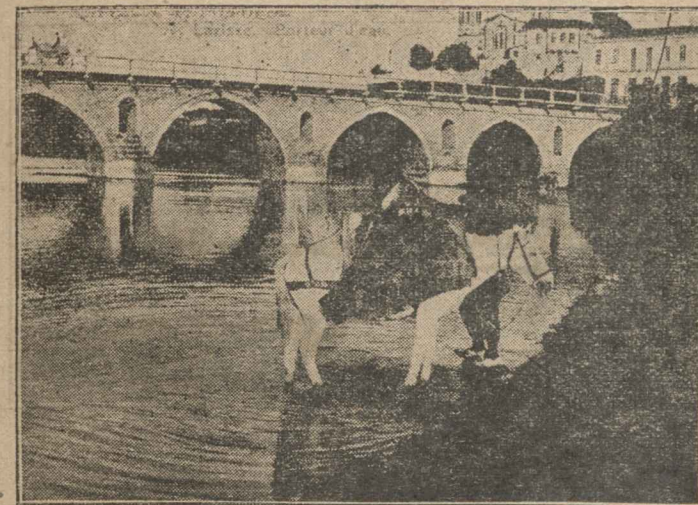
Παπαθανασόπουλος Μιχ., Ειδικός έν Ενώπιον οπουδάζας τά νοσήματα Ότων, Λάρυγγος, Ρινός, Φάρυγγος, δόξ Κολοκο-τρώνη 41. Δέχεται 9-12 και 3-5.

— Δέν είνε δυνατόν! Αισθάνομαι ότι θάν θά φύ-γης ποτέ από πλησίον μου.
— Πώς τό πιστεύεις, αφού γνωρίζεις όλην μου την ιστορίαν.
— Έπειδή την γνωρίζω όλην.
— Έ λοιπόν;
— Η μάγισσα τό είπε και ή αγαπητή σου τό δέχθη. Θά αγαπήσεις την κόρην, ή όποια έχει μα-ρα μάτια και ξανθά μαλλιά. Έγώ είμαι αυτή, την όποιαν ή αγαπήσης. Δέν είνε δυνατόν νά αγαπήσης άλλην. Σοβ τό είπε και εκείνη. Άπέθανε μέ την πασιθήσιν αυτήν, ότι θά μέ αγαπήσης. Τί σημαί-ναι τούτο; Τί άλλο ή ότι άναγνώριζεν ότι εγώ έχω τό δικαίωμα ν' αγαπηθώ από σε. Όλη της ή τε-λευταία θρηνηδία αυτό μόνον περιείχεν. Γένευθεν εις τούς νόμους της μεγάλης φύσεως, διαχόρησεν. Εκείνη διά νά έλθω εγώ. Τό είπε και ή μάγισσα Μήπως έχαιε ποτέ λάθος; Θά μέ αγαπήσης, Χάν... Είμαι βεβαία δι' αυτό και διά τούτο από τώρα, αισθάνομαι νά μέ πνίγη ή χαρά. Θά μέ αγαπήσης. Είμαι τόσο βεβαία!
— Άλλά πώς; είπεν εκείνος, χωρίς νά ελθόν.
— Διότι και εγώ σε αγαπώ. Δέν ήμπορώ νά σταίλω εις τά χείλη μου, όσα υπάρχουν εις τά βά-θη της ψυχής μου. Αισθάνομαι πολλά, και δέν λέγω ή λέω άλυστα. Δέν αγαπώ, όπως συνήθως αγαπούν οι άνθρωποι. Έχω κάτι από την φύσιν, κάτι από τον κεραυνόν, από την θεάλαον, εις την ψυχήν μου. Αισθάνομαι ότι ή αγάπη μου είνε ισχυρότερα του θανάτου. Συντρίβει και δημιουργεί. Κανείς δέν δύ-ναται νά μ' έννοήση. Κανένας άλλος εκτός σου.
— Αδριον φεύγω.
— Είμαι ήρωος, διότι δέν θά φύγης.
— Τότε θά φύγω από τούδε, διότι ήμπούσομαι ότι κάποιαν παγίδα νέαν μου έχεις έτοιμάσει.
— Είμαι άθώα όσον και σύ. Η ψυχή μου μου τό λέγει, ότι δέν θά φύγης και δι' αυτό, τό λέγω και εγώ.
— Η ψυχή σου ψεύδεται ή απατάται.

— Δέν θά φύγης, Χάν, είμαι βεβαία δι' αυτό.
— Σεισάστέ μου κύριε! άντήχησε μία φωνή έπι-σθεν των δύο νέων.
— Εστράφησαν άμφότεροι και είδαν ένα εικοφόρον προσπαθόντα νά έμυλίση προς τόν άρριοντα.
— Ο Μανασής έστράφη και είδε τον άρχηγόν της φρουράς του παλατίου του.
— Τί συμβαίνει; τον ήρώτησε.
— Συγχώρησέ με, άν σ' άνησυχώ, εις ώραν τό-σον άκατάλληλον, αλλά δέν πταίο εγώ.
— Ποιος πταίει; Όμιλει συντομώτερα.
— Είς έένος έφθασε, μόλις πρό ελπίου και μέ έπεισε νά έλθω ένόπιόν σου και νά σε έρωτήσω εάν είνε δακτός.
— Άν ήτο έένος ήδύνατο νά τον οδηγήσης εις τόν έένωνα, χωρίς νά μ' έρωτήσης. Τί έπαύσε Τωδία;
— Αδθέντα μου, γνωρίζω τό καθήκόν μου. Άλλά ό έένος είνε παράδοξος, διότι είνε άπαιτητικός.
— Τότε οδηγήσε τον εις τό δεσμοτήριον, διά νά του καταπράνης την θρασύτητα.
— Φαίνεται ότι δέν είνε προσωρισμένος δι' αυτό.
— Άλλά τί θέλεις τότε;
— Νά λάβης γνώσιν της άρίσεως του και μέτρα προς φιλοξενίαν του.
— Ποιος είνε, προς Θεού;
— Λέγει ότι είναι στρατηγός του βασιλέως Να-δουχοδονόσορος, και ότι έρχεται, κατ' έντολήν του κυρίου του, νά σε επισκεπθώ.
— Α, μά την άλήθειαν, τό πράγμα διαφέρει τότε. Έπρεπε νά μου τό ειπής εξ άρχής.
— Γνωρίζω ότι και διά βασίλειά ακόμη δέν μου ήτο επιτετραμμένον νά σε άνοχήσω, αφού έρχεται, έν τφ μέσφ της νυκτός, και εις ώραν, καθ' ήν τε-λείται τόσφ έπίσημον βουμπόσιον. Εν τούτοις ό έέ-νος έπιμένει: ότι πρέπει νά είσαχθώ άμέσως.
(Άκολουθεί)

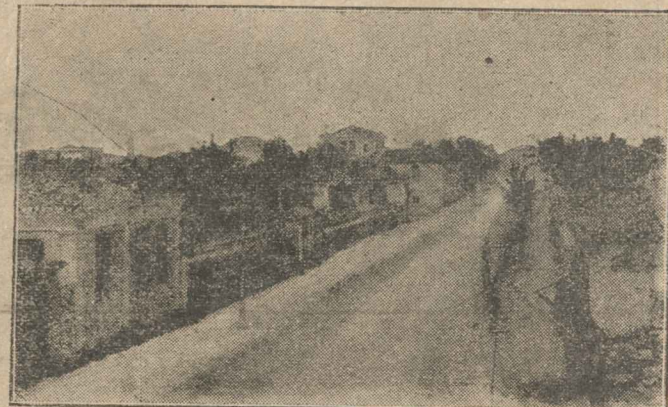

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΛΑΡΙΣΣΑΝ

ΟΙ ΣΑΚΑΝΤΖΗΔΕΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ

Η ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΝ ΣΤΑΘΜΟΝ ΟΔΟΣ

Συναντή κανείς πολύ συχνά, ίδίως τώρα, κατά τας ημέρας του χειμόνος, εις τας όδους της Λαρίσης, μερικούς ρακενδύτους.
Σύρουν από του χαλινού όλοα ισχνά εις τό λασιώδες έδαφος, ένθ' ό θρούς της βροχής και οι μονότονοι του ίππου καδωνισμοί άναμειγνύον-ται μέ τον τριγμόν των συζαρουμένων οδόν-των των.
Είναι οι ταλαίπωροι βοσκαλισταί, οι κατά

τό Θεσσαλικόν ίδίωμα ονομαζόμενοι Σακαν-τζήδες, οι όποιοι ήδρευον την Λαρίσαν, διά του άρχηγόνου συστήματος δύο ιδιοτρόπων άσων, οίτινες ένίοτε αποτελούν έστίας νόσων.
Οι Σακαντζήδες λοιπόν ούτοι, ή καλλικούδες, (κολιοί), κατερετωμένα τανά ένστομεινάντα τε-μένη και ή συνήθης έρημία των οδών άδικούν την κατά τά άλλα συμπαθησάτην Λαρίσαν, διότι της προσδίδουν κάτι τί τό Τουρκικόν.

Η κοινωνική κίνησις είνε χαλαρά, είτε διότι δέν υπάρχει, είτε διότι δέν φαίνεται.
Ηθέλα νά δώσω μίαν εικόνα της ζωής των δεσποινίδων της Λαρίσης.
Άλλά έδώ συχνότερα συναντώμαι με κομή-την, παρά με δεσποινίδα.

Λαρίσσα.

Ο ΦΡΥΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

Κατά την λήξαν εβδομάδα έλαβον χώ-ραν τά σημαντικώτερα γεγονότα. Πρώτον έ-χομεν τον θάνατον του παλαιού έτους και την γέννησιν του νέου. Ο θάνατος του 1907 συνέβη την νύκτα της παρελθούσης Δευτέρας, προς την Τρίτην. Ο θάνατος έπληθε από κακοήγη πυρε-τόν, πρέπει όμως νά σημειώσωμεν ένταύθα ότι ό πυρετός πριν επισκεπθώ τό 1907 δέν ήτο κα-κοήγης. Τον κακοήγην απέκτεσε άμα ως προ-σέβαλε τό 1907 την Έλλάδα.

Άμέσως μετά τον θάνατον του 1907 είδε τό φως τό 1908: τό τελευταίον άν και τό διαβέβαιε ό φανόχορος του Δήμου Άθηναίων έντούτοις είνε άληθέστατον.
Τό 1908 ήργισε την ζωήν του όπως όλα τά έτη εις την Έλλάδα, δηλαδή μέ τό άπαράτη-τον κόψιμο των χαρτιών και της πήτας.
Η πτήτα όμως αυτή ούδεμίαν σγείν είχε μέ έκαιγην εις την όποιαν έκάτησεν ή ελληνική κυβέρνησις κατά τούς άγώνας της εις την Βουλήν.

Κατά τον νόμον της πρώτης του έτους έλοι οι Έλληνες έπαιζαν μπακαρζ. Εάν δε πιστεύω-μεν εις τας φήμας και τας διαδόσεις της επομέ-νης τά άπολασθέντα ποσά άνέρχονται εις τετρα-κόσια εκατομμύρια, —εις όσα περίπου άνέρχονται τά περιουσίματα του κ. Σιμπούλλου.

Τό λεγόν ότι έκείσε και τό Κεντρικόν τα-μείον και έχασε 15 λεπτά δέν είνε αληθές.
Παρατηρήθη ότι έφύγε τό πεντάρι εις τον μπακαρζ δέν έπερούσε και διά τούτο πολλοί έξή-τσον χαρτί. Άλλά χαρτί δέν ύπήρχε. Δέν είχαν άφείσει ούτε κομματάκι τά δεκαεξαεπτά φύλλα των έφημερίδων.

Μόνον ό κ. Σιμπούλλος έστάθη εις τό πέντε, δηλαδή εις την πέμπτην παρατήρησιν. Και έκέρ-

δισε, διότι ό κ. Θεοτόκης από την μεγάλην άπώ-θεια και άκίνησίαν έκαμε μπύκαν.

Βαθύτατα συνεχίστην έφύγε και ό άνακτο-ρικός χορός εις τον όποιον έκαμαν την εμφάνισίν-τους αί νέαι κυρίαί και μερικά κηλίδες πα-λαιών φράκων αί όποιαί δέν είχαν έταλεισθή κα-λώς μέ την βενζίνη.
Έσολιάσθη έφύγε ή άπουσία εις τον χορόν του βασιλέως κ. Ράλλη, ό όποιος ως γνωστόν είχε γίνει Άλλοτε άπορμή θερμώδους έπισποδίου. Φαίνεται όμως ότι ό συμπαθής βασις δέν με-τέβη εκ φόβου μήπως άναγκασθώ υπό μείζονος πριγκών.

Τά έπισόδια του χορού ύπέρβη και έφύγε πολλά, δυστυχώς όμως δέν είμπορούμεν νά τα αναφέρωμεν ένταύθα διότι δέν είνε εξ έκείνων τά όποια λέγονται κάπ' έξω από τό χορόν.

Κατά τον χορόν άνερανίσθησαν πάλιν 32,785 καλλοναί κατά τας πληροφείας των χορογέ-φων των έφημερίδων. Ένεκεν όμως των καλ-λονών αυτών ούδεις Τρωικός πόλεμος έλαβε χώ-ραν εκτός του τρωικού πολέμου ό όποιος έγι-νεν εις τό σούπε.

Πριν τελειώσωμεν είμεθα άπορροισμένοι νά επανέλθωμεν εις την χαροποιήσιν της πρώτης του έτους. Κατά την νύκτα έκείνην έπαιζαν και πασσέτα εις πολλά σπίντα. Είς ένα σπίντα τευρομένο έπαιζαν και μεγάλα ποσά. Είς ύπονο-γός αρ' ού έχασε παρά πολλά εις τον δι-πλανόν του.

Έτσι μου έρχεται νά πείσω όλην μου την περιουσίαν.
Και ό διπλανός του σιγά.
— Δέν ποντάρετε και τό ύπουργείον; ... ύ-

πάρχουν πολλοί έλλήδες νά τό χάσετε και νά άνεργετήσετε τον τόπον σας.

Συνέβη και τό έξής. Είς ακριώδης πίκτης άφού τά έχασε όλα έπαιξε τό σπίντ του, αλλά ένα ένα άποκρίν. Πρώτα την σάλα, έπειτα την τραπέζα και έπειτα τούς κοιτώνας.

— Πάει και ό διάδρομος;
— Πάει.
— Πάει και ή κουζίνα;
— Πάει.

Όταν δέ έβλεπες, εις τό τελευταίον δωμάτιον, ένεδυμένη ήτι εις αυτό έκοιμάτο και ή πενθερά του και είπεν εις τον παγκαδόχον.

— Και τό τελευταίον δωμάτιον μ' αυτός που κοιμούνται μέσα.
— Άλλά τί άτυχία! Όχι μόνον έκείσε, αλλά και τό εύχρησ πάρουλε.

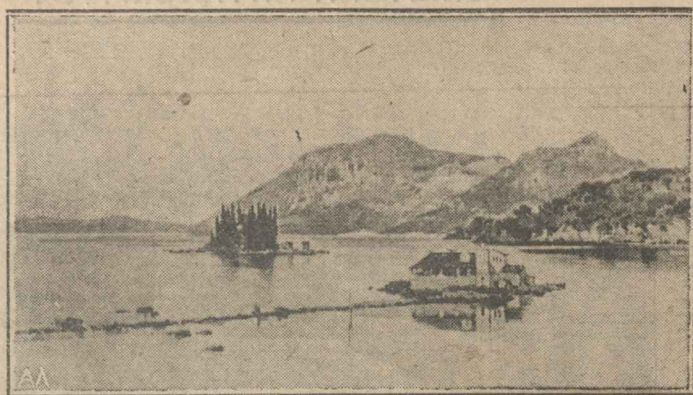
Άγγελος Θερινός

— Κάποιος Ραρμενιού έφημίσθη επί της έπο-χής του διότι έμμετρο είς την έντέλειαν τό γούλ-λοισμα του χορού. Οι συντοφολοί, τω, φθάνουν-τες αυτόν διά την ήμίτην ήν απέκτεσε διά του ύπεροχού τούτου ταλαντού του, προσεβάζον νά τον μνησθώσι και νά τον ύπερβάλωσιν, εις δυνα-τόν, άλλ' οι άρροατά, προκατειλημμένοι, έλεγον πάντοτε: «Αρκετά καλά ή άσχημήσις! άλλα τί είναι έν συγκρίσει προς τον χορόν του Παριζιόν; Είς εκ των αντιπάλων του έσκέπθη τότε νά κούνη υπό τον επένδην του νεαρόν χοροδότην, τό όποιον έκαμε νά γουλίση. Οι άρροατά άφού ήκουσαν εύχρινώς την φυσικήν ταυτην κωμικήν, δέν έλεφαν από του νά είπωσαν πάλιν: «Γίνεται αυτό κοντά στο χορό του Παριζιόν! Ε-Γώ και αύτός έπαύσαμε τό από τό ένδυμα τούτο τετρά-ποδον, και άπεδείξε τρανύτατα δι' αυτού ότι ή προκατάληψις και όχι ή πραγματική αλήθεια ύπεργόρευσ τας κρίσεις των.

— Αί δ' έλλήδες βόσκουσι τούς κενούς βροτών».

ΤΟ Δ' ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΗ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΔΙΑΜΟΝΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΗΣ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑΣ

ΤΟΠΟΘΕΣΙΑΙ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

Εἰς τὸ 2ον φύλλον εἰχαμεν τὴν 2ῃς ἐρώτησιν:
«Ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, εἰς ποίαν πόλιν ἢ νῆσον ἢ χωρίον τῆς Ἑλλάδος, εἶνε πλέον εὐάρεστος ἡ διαμονή;»
Πρὸς ἀπάντησιν δέ, θά ἐνέστο πανελλήνιον δημοψήφισμα, διὰ νὰ καταδείξῃ τὸ καλλίτερον, ὡς διαμονήν, μέρος τῆς Ἑλλάδος.
Τὸ δημοψήφισμα ἐπέτυχε καταληπτικῶς.
Ἐλάβομεν, ἐπὶ δελτίων, **ἐπτακοσίας εἴκοσι δύο** ἀπαντήσεις.
Ἐκαστὸν δελτίον ἀντεπροσώπευε μίαν ψήφον.
Ἐκ τούτων ἔλαβαν κατὰ σειράν:
Ἡ Κέρκυρα..... ψήφους..... 205
Αἱ Πάροι..... »..... 54
Ἡ Ζάκυνθος..... »..... 54
Αἱ Κάλυμνοι..... »..... 37
Ἡ Τρίπολις..... »..... 35
Ὁ Πόρος..... »..... 33
Ἡ Λευκάς..... »..... 32
Ἡ Κεφαλληνία..... »..... 30
Τὸ Αἴγιον..... »..... 29

Ἡ Χαλκίς..... ψήφους..... 29
Ἡ Σηρος..... »..... 27
Τὰ Καλάβρυτα..... »..... 19
Ἡ Κέα..... »..... 18
Τὰ Φιλαιτρά..... »..... 17
Αἱ Σπέτσαι..... »..... 16
Τὸ Λουτράκι..... »..... 16
Ὁ Βόλος..... »..... 15
Ἡ Θήνη..... »..... 14
Ἡ Ὠρεῖα..... »..... 14
Ἡ Ἐλευσίς..... »..... 12
Ἡ Μύκονος..... »..... 10
Τὸ Γαλατάρ (Τροϊζηνίας)..... »..... 1
Ἡ Θάνα..... »..... 1
Ἡ Δελαγράσια..... »..... 1
Ἡ Κηφισία..... »..... 1
Τὸ Φάληρον..... »..... 1
Ἡ Ἀκρόπολις (ῖ)..... »..... 1

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀποτελεσμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ τρεῖς τελευ-

ταῖαι ἀπαντήσεις, προκύπτει ὅτι τὴν πρώτην νικῶν κατήγαγεν ἡ **Κέρκυρα** καὶ μετὰ μὲγαλὴν μά-
λιστὰ πλειοψηφίαν.

Ἐπὶ τῇ ἐκτακτῇ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ δημοψηφίσματος τούτου, δημοσιεύομεν τὰς εἰκόνας δύο τοποθεσιῶν τῆς Κερκύρας, ἀληθῶς γοητευτικῶν.

ΤΟ ΕΚΚΡΕΜΕΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

Ἄλλο δημοψήφισμα, τὸ ὁποῖον ἦδη εὐρίσκειται ἐκκρεμές, εἶνε τὸ δὸν ὅπου ἐπικυρώθη διὰ τοῦ προηγουμένου φύλλου, «περὶ τῶν ὀφαιότη-
των Ἑλληνίδων». Τὰ πρῶτα δελτία, μετὰ περιο-
γύτητα ἀποτελεσμάτων, ἤρχισαν ἤδη νὰ φθάσουν εἰς τὸ γραφεῖον μας.

Χρειάζεται πολὺ διὰ νὰ ἐννοήσῃ τις μίαν ἀ-
λήθειαν. **Λαροσφονά.**

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ο ΤΥΧΕΡΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΑΣ

Δεκατέσσαρες πρωτοχρονιᾶς εἶχαν περᾶσαι εἰς τὴν μνήμην μου καὶ καθὲς χρόνος ὅλοι ἐπηγγιναν καὶ ἐκινῶν τὴν γιορτὴν τῆς Βασιλοπῆτας στὸ μαγεῖρι καὶ μίνα δὲν μ' ἐπερῶν.
Τέλος ὅστερα ἀπὸ τόσα χρόνια ἀπεφάσισαν μὴ χρονιά νὰ μὲ πάρουν. Τὴν παραμονὴν ποὺ μοῦ τῶ-
παν ποῖα ἡ χαρὰ μου. Ἀπ' τὸ πονεὺν ὅλο χαρὰ ὅλο καὶ κίνησι. εἰς ὅλα ἀνακατεύομαι. Μονάχη μου νὰ κοσκινῶ τὸ καθάριο ἀλευρί ποὺ θὰ ζυ-
μῶναι τῇ βασιλοπῆτῃ. Ἄν' ἀνέψω φωτιά ὅλα ἐγώ, ποὺ ἄλλη μέρα ποὺ ὅσκανα τὴ μύνην μου νὰ πῇ δέκα φρεῖς τὸ καγόροισι καὶ ἄλλαις δέκα λαλο-
μοῖρα ἀνιπαρόκοι, καὶ λοιπὰ ἀποροχάρτια, ὅσο νὰ τῆς κάνω ἕνα βέλγημα. Ἀπ' τὸ πονεὺν ὁ Βορριάς εἶχε λυσάξῃ. Φρενιτωμένους μουγγρίζοντας διάβαινε ἀπ' τὰ γυμνά πλέον κλωνάρια τῆς γρηᾶς καρυῖδας ποῦχαμε στὴν αὐλή μας. Σὲ λίγο νὰ καὶ τὰ παι-
διά τοῦ χωριοῦ μὲ τὰ κουδούνια στὰ μελανισμένα ἀπὸ τὸ κρύο χέρια καὶ τουργιζόντας ἤρθαν νὰ φάλλουν τὴν πρωτοχρονιάν.

Πρωτοχρονιά πρωτοχρονιά χαρὰ ὅλοι τοῦ κόσμου Ἀγιοβαλῆς ζοῖται Γεννάτης ἡμερῶν Κανονίον χρόνος ἐρερε εὐτυχισμένος νῆνε Τ' ὄργα νὰ γίνωσι ἀπὸ δὴ καὶ τὰ κατοῖκια τρία Κ' ἀπὸ τὰ ξένα νὰ μᾶς ἔδωσαν ὅλοι φλοῖα γυ-
μᾶτοι

Πέρασε ἐκεῖνη ἡ Μέρα καὶ δὲν ἔδωκαν τὴν ὥρα ποὺ θὰ ἐγμῶνε ἡ ἄλλη μέρα ποὺ θ' ἀεώ-
νομον καὶ γὼ μὴ φορὰ νὰ ἴδω πῶς γίγεται τὸ κόψιμο τῆς Βασιλοπῆτας στὰ χειμάδια.

Δὲν εἶχε καλὰ καλὰ νυχτώσι καὶ ὁ Βορριάς εἶχε δώξῃ ὅλα τὰ σύγνεφα ἀπ' τὸν οὐρανὸ καὶ μόνον

δὴ κατὰμαυρα σὰν πῖσα κυμάτιζαν τῶνα ἀντικρὴ τάλωνος σὰ δὴ ὁρᾶσι τῶν παραμυθίων, ἀφῆσαντες τὴ λῦσα τοῦ λυσισμένου Βοριά ποῦ-
θελε νὰ καθαρίσῃ τὸ μέρος σὰν νὰ καρτερούσε στὸ σαλόνι τοῦ Νεράιδος νὰ χορεύουν.

Καὶ σὲ λίγο νίκησε, καὶ τὰ δύο θηρία τὰ μαῦρα στοιχὰ τὸ ἕνα κοντὰ ποτᾶλλον κρύφθηκαν πίσω ἀπ' τὰς κορφὰς τῶν γύρω βουνῶν καὶ κοντὰ τοῦ ὁ Βοριάς σὰν νὰ τὰ κυνηγῶς ἀκόμα. Σὲ λίγο διά-
στημα σὰν καλὸς νικητὴς ἐστρώσε τὰ μολυβένια τοῦ σύγνεφα γὰ νὰ πατήσῃ ἡ Λευκὴ τοῦ ἡ Νύφης. Παχίως παχίως τουλούπες τὸ χιόνι σκέπαζε τὴ μαύρη γῆ. Καὶ τὸ πονεὺν ποὺ μὲ ἐξπνήσαν καὶ βῆκα ὅσον δὲν ἔδωκεν παρὰ ὅλα τὰ σπῆτια τοῦ χωριοῦ κατὰσπρα καὶ ἀκόμη ἐπεφταν ἐλαφρὰ καὶ ἐλαφρὰ σὰ λευκὰς πεταλούδες κάθονταν ἡ μὴ ἀ-
πάνω στὴν ἄλλη.

Κίνησαν ἄλλη τὰ φαγιά ἄλλη τὴν πῆτα καὶ ἄλ-
λη φορὴ γὰ τὰ σκυλιὰ κλπ. καὶ πατώντας ἀπάνω

ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

(Ἐκ τῶν Ἀνατολικῶν Εἰκόνων τοῦ HÉBERT)

στὰ κατὰσπρα σεντόνια πῆραμε τὸ δρόμο γὰ τὰ χειμάδια.

Στὸ δρόμο κόψαμε κλάρες πριναριῶ καὶ σὰ φτάσαμε στὴν καλὴν τοῦ τοῦ ἐγγίγα τὰς ρίζας στὴ φωτιά γὰ νὰ τρέξουν καίμενα: εἶσι γὰ νὰ βελάξουν πολλὰ ἀρνία.

Μετ' τὴν καλὴν κάθονταν ὁ Γέρω-Τασιούλας, ὁ Τσιλιγγας καὶ γύρω τοῦ οἱ λιοντόκαρδοι τοσπάνι-
δες καὶ τοὺς μολογῶς διαφόρα συμβᾶντα στὰς 85 Πρωτοχρονιᾶς ποὺ πέρασε πάνω στὰ βουνά.

Τοὺς χαρτεῖσας, τοὺς εὐχρητῆσας μὲ ὕψην καὶ χαρὰ τὸν καινούριον χρόνον, ἀποδόσαμε τῇ βασιλο-
πῆτῃ μπροστὰ στὸν Τσιλιγγα καὶ κάτασπε καὶ μετ' κοντὰ τοῦ.

Βγάξε τὴν πλατεῖα τοῦ χατζάρα καὶ τὴ σταυ-
ρῶναι κίστερα τὴν ἐκοψε εἰς τόσα τεμάχια ὥστε νὰ πάρωμε ὅλοι ἀπὸ ἕνα καὶ καθ' ἑνὸς δίνωντας τοῦ τοῦ ἔδωκε καὶ τὴν εὐχὴν τοῦ. Τρώγωντας τῇ Βασιλοπῆτῃ μὲ γκουλιᾶστρο (ποὺ λέν τὸ γάλα τῆς λεγούσας αἰγῆς) κυττάζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον στὰ μάτια νὰ ἴδωμε πείδῃς ἦταν ὁ τυχερὸς ποὺ θὰ βρῇ τὸ φλοῖρι τῆς πῆτας. Ἐμένα κανένας δὲν μὲ κυ-
τάζε γιὰτὶ δὲ φανταζόνταν ποτὲ πῶς θὰ βρεθῇ σὲ μένα. Ὅστε καὶ ἐγὼ τῶνα στὸ νοῦ μου τέτοιον πρᾶγμα. Μὰ! καὶ μοῦ σκαλόνει στὸ δόντι τὸ βγάξω καὶ τὸ δειχῶ. Ἦμουν τυχερή.

Μ' ἀγκαλιάζει ὁ τσιλιγγας μὲ φιλεῖ. Μὲ φιλοῦν ὅλοι. Μὲ βάζει στὴν ἀγκαλιά τοῦ καὶ μπροστὰ αὐ-
τός, κοντὰ οἱ τοσπαναῖοι καὶ ὅλη ἡ φαμηλιά μὴχμας στὰ μαγεῖρια καὶ μὲ γύρισαν σ' ὅλα μὲς τὰ πρόβια καὶ στὰ γίδια γὰ τὸν καλὸ τὸ χρόνο ἐ-
πειθὴ ἦμουν τυχερή.

Ἔως ἐδὼ καλὰ πῆγαμεν τὰ πράγματα ἀλλὰ ὅστερα νὰ ἴδωμε τί τράδωξε.

Σὰν τελειώσε αὐτὴ ἡ λειτανία, ἡ ἄλλη φαμη-
λιά, ἡ Βάβω μου, τὰξέραια μου ἔφυγον γὰ τὸ χω-
ριό, καὶ γὼ μὲ τὴν πολλὰ τυχὴν μὴποχρέωσαν νὰ μείνω ἐκεῖ ὅλην τὴν ἡμέραν νὰ βγάδω τὰ γιδιπρό-

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

Κ' ΙΣΑΒΕΛΛΑ ΑΛ. ΣΚΟΥΖΕ

Στὰ στήθη τάλαβάστρινα ἡ κάθε μὴ φτωχιά Σου
Σοῦ ἔχει ἀπὸ δάκρυ ολόθερμο κῆνα μαργαριτάρι!
Καὶ ἡ κάθε εὐχὴ ποὺ ἀπὸ τὰ γὰρ τὰ χεῖρ ἔχεις πάρει
Φεγγόβολο ἄστρον ἔγινε καὶ λάμπει στὰ μαλλιά Σου!

Γὰ τὸ χροσὸ Σου τὸνομα — χρυσὴ Κυρά μου — τρέχουν
Χοροὶ Μουσῶν τρισάιοι! ἔπου γὰ Σένα ἔχουν
Τοὺς πειδ χαρούμενους σκοπούς! τὰ πειδ γλυκὰ τραγούδια!

Καὶ σὺ δολὸ τὸ πνεῦμα μου τὴν ὁμορφιά Σου χύνουν!
Καὶ μουσικὴν ἀγγελικὴν στοὺς στίχους μου ἀρῶνουν!
Καὶ οὐδ' ἄνους ἀντίλαους! καὶ θέρια λουλούδια...

ΝΕΗΣ

Δ' ΜΑΡΙΑ ΑΛ. ΣΚΟΥΖΕ

Τοῦ πύργου τὰ παράθυρα φλέγει τὰ κροσταλλένια
Τοῦ Ἥλιου θαρρεῖς τὸ πρόσωπο! Καὶ ὡς τὴ Σελήνῃ μόνῃ
Πῶς ἀπὸ τὰ βελούδινα κροσὰ τὰ συννεφένια
Προβάλλει μὴ ἀχρυσόσωτη σὰ γλυκοσυροσπῶνῃ!

Ποῖα 'νε τοῦ πύργου ἡ Κόρη αὐτὴ ποὺ γλυκοτραγουδοῦνε
Καὶ τοὺς ἀντίλαους ἐκπνοῦν καὶ τὴν ἀχολογοῦνε
Τὰ μαρμαρένια πέρινα! τὰντρα τὰ μαγεμένα!

Γιὰ ποῖα ἡ Σελήνῃ ξενοχτᾷ καὶ ὁ Ἥλιος ξεκινᾷ
Μετ' στὴ γαλάζιαν ἐρημίᾳ; Γιὰ ποῖα νὰ λατρεύει
Τῆς Ἀφρας ἡ γλυκώτερη φρυγὴ; ... Γιὰ Σέ! γὰ Σένα!
ΝΕΗΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Σοῦ διηγήθηκαν πολλὰ
Σοῦ εἶπαν ἄλλα τόσα,
Μὰ 'κεῖνο ποὺ μὲ τυραννᾷ
Καμιά δὲν ὅ τῶπε γλώσσα.

Μοῦ ἔδωκαν τὰ χίλια διὰ
Κουτώντας τὸ κεφάλι
Καὶ μ' ἔβριζαν, καὶ ἐπίστευες
Με προθυμία μεγάλη,

Δὲν σοῦσανε τὸ πειδ κακὸ
— Δὲν τῶσερον κατὰ μου! —
Τὸ πειδ κακὸ καὶ πειδ κακὸ
τὴν καρδιά μου.

Τὸ πειδ κακὸ καὶ πειδ κακὸ,
ὁ γοῦς σου δὲν τὸ βάνει
— Εἰν' ἡ ἐρελὴ ἀγάπη μου
ποὺ μένει ἐκτελλόμενη!

Ἄϊνε

Ἡ καρδιά τῆς γυναικὸς νομίζει ἐαυτὴν ὑπο-
καμένην εἰς σφάλματα καὶ δεινὰς ὑποφέρει
ὅπου ἀμφάλλει περὶ ἐαυτῆς καὶ περὶ τῆς
λογικῆς τῆς διορατικότητος τῆς. Ἐάν τις ἴδῃ
καταδεῖται αὐτὴ ὅτι ὁ Θεὸς δὲν λατρεῖται, δὲν
εἶναι εἰμὴ ἔσθον, ὅπου ὁρεῖται νὰ περιτροπῇ
μᾶλλον ἢ νὰ ἀγαπᾷ, αἰσθάνεται ἀμέσως ὅτι ἀπο-
θνήσκει, ὅτι τὸ σῶμα ἀπόλετο καὶ ὅτι θὰ κα-
ταρρεύσῃ οὐ οὐρανό.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ὅταν σιγὰ σὰς ἔλεγα
τοῦ στίχους μου τὸν πόνο,
Ἐτοιμαίναν' ὅλοι σας
ἡ ἑλαιομυροδοτεῖς μόνο!

Τώρα ποὺ στίχους ἔκαμα
τὰ τόσα βίαια μου,
Κουράστηκε τὸ στόμα σας
νὰ λέγῃ τὸ ὄνομά μου.

Ἄϊνε

Ὅστις γελᾷ πολὺ θὰ κλαύσῃ εὐκόλως.

Πᾶν οὐτὶνος ἐπιβαίνει ἡ νεότης καὶ ὁδηγεῖ τὴ
τρέλλα εἶναι γενναῖον.
Σαῖψη.

Καὶ ὁ μελοποικώτερος τῶν ἀνθρώπων πολὺ
δυσκόλως θεραπεύει ἐαυτὸν ἐκ τῆς μανίας τοῦ
ἑν.

Ὁ κόσμος σῆμας εἶναι θέατρον, πάντες δὲ
ἄνθρωποι καὶ γυναῖκες ἄλλοι ὑποκριταί. Πάντες
παράγονται εἰς τὴν σκηνὴν καὶ πάλιν ἐξέρχον-
ται, ἕκαστος δὲ ἐπακροῖται πολλὰ πρόσωπα
κατὰ τὸν βίον του.
Σαῖψη.

ἀκόμη ὡς νὰ ἀνιγγεῖται τὸν νόμον τῶν κάτω πρὸς τὸν νόμον τῶν ἄνω. Τεθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἐπερίμενε τὸν Θεόν. Ὡρῶν τοῦ περιπάτου εἰς τὰς ἀδικήτους στροφάς τοῦ νέφους καὶ τοῦ κύματος, ἡ ἀτέλειαν οὐρανὸς τῆς οὐρίας.

Περί τῆς ἀπαισίας αὐτῆς ὁπτασίας ἤλποτο πενήμιος ἡ ἀνταρξία. Τὸ ἀπειρόν, μὴ περιγραφόμενον οὔτε ἀπὸ ἑν δένδρον, οὔτε ἀπὸ μίαν στήλην, οὔτε ἀπὸ ἓνα διαβάτην. Καὶ ὅταν τὸ ἀπειρόν ἐπικρέμαται οὕτω ἀνωθεν μᾶς τότε τὸ πᾶν μᾶς φαίνεται ἀπρόσιτον, ἀπαρασυνέμενον, περιτειχισμένον. Ὅταν τὸ ἀπειρόν ἀνοίγεται δὲν ὑπάρχει κλεισθὶς περισσώτερον ἀδιαπέραστον.

VI

— Ἀγώνισμα τοῦ θανάτου καὶ τῆς νύκτος —

Τὸ παιδίον ἐκεῖτο, πρὸ τοῦ πλήγματος ἐκείνου, ἀφανὸς, κατὰ πλῆκτον, με τοὺς ὀφθαλμούς ἄ-πλανεῖς.

Δὲ ἓνα ἄνθρωπον τὸ θέαμα ἐκεῖνο ἦτο ἀπλούστατα ἀγγόν. Διὰ τὸ παιδίον ὅμως ἦτο ὄραμα.

Ὅπου ὁ ἀνὴρ θὰ ἐβλεπε πτώμα, τὸ παιδίον ἐβλεπε φάντασμα.

Καὶ οὐδὲν κατένοιε.

Τὰ περίεργα τῆς ἐρημίας εἶνε πολλά. Ἐν ἐξ αὐτῶν ἦτο καὶ τὸ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου. Καὶ τὸ παιδίον ἐκίμων ἐν βῆμα, εἵπειτα δύο. Ἀνίστατο ἐντὶ ἐπεθύμει νὰ κατέβῃ, καὶ ἐπλησία-ζεν ἐντὶ ἠθέλει ν' ἀπομακρυνθῇ.

Ἦλθε λοιπὸν πλῆσιον, τοῖς μὲν καὶ συγγρό-νως τρέμον, διὰ ν' ἀνιχνύσῃ τὸ φάσμα. Καὶ φθά-σαν ὑπὸ τὴν ἀγχόνην ὕψους τὴν κεφαλὴν καὶ ἐ-ξήτασε.

Τὸ πτώμα ἦτο ἡλεμμένον διὰ πύσης. Ἐδὼ κ' ἐκεῖ ἐλαμπε. Τὸ παιδίον δὲκρινεν ἡδὴ τὴν μορφήν. Ἦτο αὐτῇ πεπαισμένη διὰ ἀσφάλτου. Τὸ παιδίον ἐβλεπε τὸ στόμα, τὸ ὅπου ἦτο τώρα μία ὀπή, τὴν ὀνία, ἡ ὅσα ἦτο ὀπή, τοὺς ὀφθαλ-μούς, οἵτινες ἦσαν ὀπή.

Τὸ σῶμα ἦτο κεκαμυμένον διὰ χονδρῶ ὑφά-σματος ἐμποτισμένου εἰς γάφην. Μία ρογιή ἄ-φαινε νὰ διακρίνεται αἰ πλευραῖ. Μέρη τινα ἦσαν μέρη πτώματος, ἄλλα ἦσαν μέρη σκελετοῦ. Τὸ πρὸς ὅσον εἶχε χρώμα χρώματος. Γυμνοσάλικτοι περιφερθέντες ἐπ' αὐτοῦ εἶχαν ἀφήσει ἀργυρὰς γραμμάς. Τὸ φάσμα κεκολλημένον ἐπάνω εἰς τὰ δάκτυλα, παρουσίαζε γραμμάς ὡσεὶ ἀναγλύφους.

ὡς ἡ ἐσθὴς ἀγαλμάτων. Τὸ κρανίον εὐθανομέ-νον ἐφαίνετο ὡς ἐρημικὸς καρπός. Οἱ ὀδόντες μόνον εἶχον ἀπομείνει ἀνθρώπινον καὶ διετήρουν τὸ λευκὸν τὸν μενίσμα. Ὑπόλοιπον κραυγῆς ἐ-φαίνετο διαφύγον τὸ ἡμίαντον σῶμα. Εἰς τὰς παρειὰς ἀπέμενον τριγὰς ἀκόμη ὀλίγοι πό-γανος. Ἡ κεφαλὴ κεκαμμένη, ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐ-σκέπτετο.

Ὁ παρατηρητὴς ἠδύνατο εὐχερὲς νὰ βεβαιω-θῇ, ὅτι ἐσχάτως εἶχον γίνῃ ἐπιδοροδοίσεις εἰς τὸν νεκρόν. Τὸ πρὸς ὅσον εἶχε καὶ πάλιν ἀλειφθῇ διὰ πίσης. Ἐπίσης καὶ τὸ γόνυ ἐξερχόμενον τοῦ πονίου καὶ αἱ πλευραὶ. Κάτω ἐπίσης ἐξερχοντο οἱ πόδες.

Ἀκριβὲς ἀπὸ κάτω, ἐπὶ τῶν χόρτων δύο ὑπο-δμήματα εἶχον καταστῆ ἀμωφα πλέον ἀπὸ τὴν προφανῶς εἶχον πεθὶ ἀπὸ τὸν νεκρόν.

Τὸ παιδίον με τοὺς γυνικούς πόδας παρετί-θησε προσεκτικὰ τὰ δύο ἐκεῖνα ὑποδήματα.

Ὁ ἀνεμὸς, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, μᾶλλον ἀνησυχητικὸς, εἶχε τὰ διαλείμματα ἐκεῖνα, τὰ ὁ-ποῖα χαρακτηρίζουν τὸν ἀνεμὸν τῶν θυελλῶν. Ἀπὸ τινος στιγμῆς πάλιν εἶχε πᾶσιν ἐντελὸς τὸ πτώμα τῶμα δὲν ἐκείτο καὶ ἡ ἀλυσσοὶ δὲν συνεκρούετο.

Ὡς ὅλοι οἱ ἀπειροὶ τῆς ζωῆς, οἱ νεωστὶ εἰσερ-χόμενοι εἰς αὐτήν, τὸ παιδίον εἶχεν ἡδὴ ἀναμυ-ρίβωλος ἐν αὐτῇ τὴν ἐξέγερσιν ἐκείνην τὸν ἰδεὸν ἡ ὅσα προσπαθεῖ καὶ ἡ ἀπορία οἰοῖται πρὸς τὰ κτενίσματα τοῦ ὁράματος τῶν πτηνῶν εἰς τὰ ὠ-τά. Ἐν τοῖς οὖν, ὅτι ὑπῆρχον εἰς τὴν μικρὰν ἐ-κείνην συνείδησιν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπει-δοστο εἰς φρίξιν. Ἀνὴρ ἂν ἦτο θ' ἀμύθητος πρὸς ἐαυτὸν ἐρωτήσεις τινας διὰ διαφωτισθῇ τὸ μυστήριον. Τὸ παιδίον δὲν ἠρώτα. Παρετίθει μόνον.

Ἡ ἀσφάλτος ἐδίδεν εἰς τὴν ὄψιν ἐκείνην τὴν τὸν ὄρον. Σταγόνες αὐτῆς διαφυγούσαι ἀπὸ τὰς ὀπὰς ἐκείνας, αἵτινες ἦσαν εἰς τὸν τόπον τῶν ὀφθαλμῶν, ὁμοίως ἀπὸς δάκρυα. Ἄλλως τε χάρις εἰς τὴν ἀσφάλτον ἐκείνην, ἡ φθορὰ τοῦ θανάτου εἶχε ἐπισταθίως ἐπιβραδυνθῇ, ἂν ὅχι ἀποτραπῇ, καὶ εἶχε περιορισθῇ εἰς τὸ κατώτατον δυνατόν σημειον.

Ὅ, τι εἶχε πρὸ αὐτοῦ τὸ παιδίον ἦτο πρῶγμα.

περὶ τοῦ ὁποῦ προφάνως ἐλαμβάνετο φροντί-τις. Ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος θὰ τὸν πολῦτιμος. Ἀν-ζῶντα δὲν εἶχον σκεφθῇ νὰ τὸν διαφυλάξουν, ἐ-πέμενον ὅμως φαίνεται, νὰ τὸν διατηρήσῃσι νεκρόν.

Ἡ ἀγχόνη ἦτο παλαιά, σκοληρόβροτος, στε-ρεὰ ὅμως καὶ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ὑπηρετεῖ.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀπὸ ἀνημμενοῦ χρόνου ἦτο συνήθεια ἡ ἀσφάλτος ἐκείνη τὸν λαθρεμ-πόρον. Τοὺς ἐκρέμων εἰς τὰς παρὰ τὰς αἰ-λείφοντας αὐτοὺς δι' ἀσφάλτου τοὺς ἀφίον ἐκεῖ ὡς ὑπαίθρια παραδείγματα. Ἦτο δὲ φιλόφρων-τος ἐφευρεσις ἡ ἀσφάλτος ἐκείνη. Οἱ νεκροὶ διετηροῦντο καὶ ἐπομένως ἡ ἀνανέωσις τῶν ἡ-δύνατο νὰ γίνετα ὅσον τὸ δυνατόν βραδύτερον.

Αἱ ἀγχοὶ ἐστήνοντο κατ' ἀποστάσεις εἰς τὰς παρὰ τὰς αἰ φανοὶ σήμερον, οὕτως, ὥστε ὁ ἀπαγορευθεὶς εἶχε τὸν λυγρὸν, φωτισθὸς κατ' ἴδιον τρόπον τοὺς συναδελφικούς λαθρεμπο-ρους, διὰ τοὺς ὁποίους ἦσαν μία προειδοποίησις.

Δὲν ἦτο ὅμως μόνον ἡ προειδοποίησις αὐτῇ, ἥτις τοῖς ἀπηνθύνετο. Ὑπῆρχον καὶ ἄλλαι ἀ-κομῇ. Ἐν τοῖς τοῖς λαθρεμπορίων μεθ' ὅλα ταῦτα δὲν ἠλτοτοῦτο, καίτοι ὁ ἀπαγορευθεὶς διε-τηροῦντο ὡς τιμωρία μέχρι τοῦ 1822, ὅτε ἀκόμη ἐνόστιον τοῦ φρουρίου τῆς Λούβρης ἐδίδετο τρία πτώματα ἀσφαλτομένον λαθρεμπορῶν. Δὲν ἐ-φωρῶτο δὲ ἡ τιμωρία αὐτῇ εἰς τοὺς λαθρεμ-πόρους μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς κλέπτας, εἰς τοὺς φρονεῖς καὶ εἰς τοὺς ἐμπρηστές. Δηλοῦνται δὲ, ὅτι εἰς τὸν τελευταῖον τούτων ὁ Τζὼν Πάιν-τερ, ὁ πωρολόγος τὰς ναυτικὰς ἀποδείξεις τοῦ Πορτομούρου ἐμεινε κρεμασμένος ἐπὶ δεκατέ-σσαρα ὅλα ἐτῇ, μέχρι δηλαδὴ τοῦ 1790, ὅτε τὸν ἀντικατέστησαν.

Ἐν τοῖς τοῖς ὁ ἀνεμὸς ἐνδιναμωθεὶς ἡδὴ ἀ-φίσηται ἀπὸ τὸν λόφον τὴν γόνυ. Ἀνεφάνετο τώρα ἡ γλῶσσι καὶ ἀνεκίνηθη ἐκεῖ τῆς δεξιάς.

Ὁ λόφος ἦτο κεκαμυμένον ἐκ τῆς παραθαλα-σίου ἐκείνης πικνῆς καὶ σκληρᾶς γλῶσσις, ἥτις κά-μει νὰ ὁμοιάσῃ τὰ ὑψώματα τὸν ἀντικρὸς γονδρὰ πρᾶσινα ὁράματα. Ὑπὸ τὴν ἀγχόνην ἀκριβὲς κάτωθεν τῶν ποδῶν τοῦ νεκροῦ, ὑπά-ρχει μία πεδιάς τοιαυτῇ μεγαλειότητι τῶν ἄλλων καὶ ἐκπληκτικῇ διὰ τὴν ζωοφρόνησιν τῆς εἰς τὸν ἔξωρον ἐκείνου τόπον. Ἀλλὰ τὰ πτώματα τὰ θνη-ματισμένα ἀπὸ ἐτῶν ἡδὴ ἐκεῖ ἐδικαιολογοῦν τὸν χρομὸν τοῦ θανάτου ἐκείνου. Ἡ γῆ τρεφέται ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

ΠΟΣΟ ΣΤΟΙΧΙΖΕΙ Η ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

Ἐνθυμοῦμαι ἓνα πολὺ ψυχολογικὸν χαρακτη-ρισμὸν τοῦ Λαοκαράτου, ὁ ὅποιος ἀπεδείχθη βαθὺς ἐρευνητὴς χαρακτήρων, μετ' ὅταν εἶκονα πρὸς ἑαυτὸν τὸν ἀφρημένον.

Καὶ τὸν ἀνακάλυψε τὴν ἐπιχειρῶ νὰ ἀνα-φῶν ἔχει θεωρίας, ἀλλὰ πρᾶγματα καὶ γεγονότα τὸσον συγκεχυμένα, προκείμενα περὶ τοῦ ἴδιου μου ἐαυτοῦ, τοῦ ὁποῦ γίνονται κατ' ἄρ-σιν ἀφρημένα.

Μοὶ συμβαίνει συχνὰ νὰ εἶμαι ἀφρημένος, καὶ αὐτὸ τὸ ἐλάττωμά μου τὸ ἔχω πληρώσει ἔως τώρα ἐν ἑσθῇ.

Ὅταν π. χ. ἐργάζομαι πνευματικῶς, ὅταν παρα-κολοῦθω θεωρητικὸν ἔργον σοβαρὲν ἢ τὴν ἐκτέλεσιν μουσικῶν τεμαχίων, ἀνακαλύπτω τὸσον ὥστε εἶνε δυνατόν νὰ με μὴ ἀπογοητεύσω καὶ νὰ ἀφῶν ἐπὶ τὸ ἐξωκτὸν, καὶ κατὰ τὴν κρᾶσιν ἔχω ἀνα-ποθέσει ἐκεῖ. Συνεπὲς πολλὰκις ν' ἀφῶν γάντια, μανδύλια, κ. λ. π.

Ἀφρημὴν τὰ γράφω αὐτὰ τὰ πρᾶγματα μοῦ ἐδῶκεν ἓνα προχθεσινὸν πᾶνμά μου, διὰ τὸ ὅπου εἶμαι ἀκόμη ἀμεικλῶς πρὸς τὸν ὑποφανόμενον, τὸν ὅπου δὲν θὰ συγχωρῶ ποτέ.

Σὰς συνέθη ποτὲ νὰ πληρώσω τὸ δραχμὰς διὰ ν' ἀναβῇ μετ' ὅσον τὸ Σύνταγμα; Ἐγὼ ἐντὼς ἑβδομά τὸ ποσὸν αὐτὸ δι' ἐν εἰσιτήριον τοῦ τράμ εἰς τὸ σπῆτι μου. Καὶ ἐπειδὴ ἴσως ὑποθέσατε ὅτι κατωκτὸς εἰς τὴν μεθόριον γραμμῇ, σημειῶναι ὅτι δὲν κατοικῶ οὔτε στὴν Ἀδρῆσσα οὔτε τοῦλάχιστον στὸν Μαραθῶνα. Ἀπλούστατα εἰς τὴν Κυψέλην—τὴν Ἀθῆναι—καὶ μάλιστα πρὸ τοῦ σταθμοῦ Λεβίου.

Ἐπιτρέψω μοι τὸ βράδυ σὲ σπῆτι μου ἔδωκα εἰς τὸν ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων ἐν πεντάδαμον ὑποθέτων καὶ πολὺ δικαίως, ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς θὰ εὐχε-στεῖται νὰ μοῦ ἐπιστρέψῃ τὸ ὑπόλοιπον' ἀλλ' ἡπα-τήρην καθόσον ἔτυχεν ὁ ἀγαθὸς καὶ φιλότιμος ἐπαλ-λῆλος τοῦ τράμ νὰ ἦνε κατ' αὐτὸς... ἀφρημένος.

Καὶ ἀφοῦ ἦδη ἦλθα εἰς διάστασιν μετ' ὅσον μου καὶ ἐκίνησα πόλεμον κατὰ τὸ ἐγὼ μου, θὰ ἀφρηθῶ καὶ μερικὰ ἀκόμη πᾶνμά μου.

Τὸν παρελθόντα Μάιον κατὰ τινὰ ἐκδρομὴν μέ-χρι Τατοῦς ἔκρινα ἐπάνω καὶ συμπεριλάθω καὶ τὸ βολὴ μου. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ πρόνοια ἀντὶ νὰ με ὠφελήσῃ μετ' ἐξήμιτος πολλὰκις, εἰδὼ ἐντὼς ἀπευθευμένη εἰς Τατοῦς, τὸ βολὴ μου ἐπιβουλεύ-σας θαλάσσιον ἀέρα ἐξηκολούθησε τὸ ταξεῖδι καὶ ἐπεσφίγη τὴν Χαλκίδα.

Τὸ εἶχα λησμονήσει καὶ τὸ βαγόνι μολονδὶ ἐ-φρόντισα δι' ὅλα τὰ ἄλλα ἀντικείμενα ὅσα εἶχα μαζὶ μου.

Ἄλλοτε ταξιδεύον, εἰς κάποια ἀλλὰ τὴν τράμ-νου ἀφῆκα ἐντὸς τοῦ βαγονίου τὸ μπαστούνι μου καὶ ὅμο μικρὰ δέματα. Ἐκτεῖς δὲν φέρω πλέον μπαστούνι, ὅταν δὲ ταξιδεύω τοποθετῶ τριγύρω μου τὰς μικρὰς μου ἀποσκευὰς εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐνδύονται διαρκῶς ὑπὸ τὸν ἐλεγχον τῶν ὀφθαλ-μῶν μου καὶ νὰ προσπίπτουν εἰς τὴν ἀντιλήψιν μου.

Ἡ ἀλλῆθεν εἶνε ὅτι δὲν δύναμαι νὰ διορθώσω τὴν τάσιν μου τοῦ ν' ἀφῶν ὅπου καθίσω τεκνί-γην τῆς διὰ τὸς δέμας μου' καὶ διατρέχω τὸν κίνησον νὰ λησμονήσω κάποτε καὶ τὸ κεφάλι μου κάπου, ἂν μὴ προφύξω νὰ τὸ συνείσω.

Πέρουν ἐντὸς ἑξ' μηνῶν ἔχασα τρία βακτιλίδες τὸ ἐν ἀφῆκα εἰς τὸν νυκτὶρα συγγενικῆς οἰκίας τῇ ἐπερῶσας δὲ τοῦ ἀπὸ μηχανῆς διαβόλου, τοῦ αἰω-νίου δουλοκὸς ἀνελήφθῃ τὴν δὲν γνορίζω ἂν ἐκπύων εἰς τὰ ὕλη τῆς σοφίας τῆς ὑπερτερίας ἢ ἐτάχῃ εἰς τὰ τάρταρα πάντως ὅμως δὲν ἀνευ-ρέθη.

Ἄλλο ἔχασα εἰς τὸν συνιστοιμένον διαβόλῳ, ἄλλο μοῦ ἐπέσεν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς ἐξωθύρας μου καὶ... ἐλησμονήσα νὰ τὸ ἀναζητήσω ἂν καὶ τὸ ἀνελήφθην.

Ἀν ἐνθυμοῦμαι καλῶς, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐσχε-δίαζα ἐφευρεσιν νέου τηλεβόλου διὰ νὰ ἀπαλλάξω τὴν ἐλλήνην Κυβέρνησιν καὶ τὴν Βουλὴν ἀπὸ

τῆς πονηρῆς ἐπιδόλῃ καὶ νὰ ἀποδώσω τὴν γα-λήνην εἰς τὰ πνεύματα τῶν στρατηγῶν μᾶς καὶ τῶν κυβερνητῶν, τῶσον τοῦ πολιτικοῦ σκάφους, ὅσον καὶ τῶν πολεμικῶν σκαφῶν τοῦ στόλου μᾶς.

Σὰς ἔτυχε ποτὲ νὰ λησμονήσω τὸ καπέλλο σὰς εἰς τὸ θέατρον; Προθέτω ὅχι, ἂν καὶ κινδυνεύω νὰ φανῶ ἐγωιστής. Ἐγὼ ἐπαῖθα καὶ τοῦτο.

Εἶχα καταβῇ ἀπὸ τὸ θέατρον τοῦ Συντάγματος, ὅτε μοῦ ἐφεισάθη νὰ χαρτίσω ὅμιλον κυρίων καὶ κυριῶν' ἀλλὰ πῶς νὰ ἀποκαλυφθῇ, ἀφοῦ τὸ κα-πέλλο μοῦ ἔλειπεν;

Τὸ χέρι μοῦ ἔφρασε τὸν ἄερα, εἰς μάτην ἀνα-ζητοῦν καπέλλο λιποτακτῶν.

Τὸ εἶχα ἀφῆσι εἰς τὸν πλαγινὸν μου κἀθισμα, τὸ ὅπου, διὰ τὴν ἀτυχίαν μου, εἶχε μένει κενόν.

Φαντασθῆτε τὴν θέσιν μου. Πρὸς δικαιοδοσίαν μου πρέσει νὰ προσέσω ὅτι ἐξερχόμενος τοῦ Θεά-τρου ἐσχεδίαζα κατὰ τὸν κρητικὴν περὶ Κοτοπούλη καὶ Λαπεντινὸν γὰρ ἔφημερτος τινος τοῦ ἐξω-τερικοῦ.

Ἐπαγγέλοντο εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Θεάτρον; ἀλλ' ἀνορελῶς. Ἐντραπὸν νὰ ζητήσω πληροφορίας περὶ τοῦ ἐγκαταλειφθέντος πλίου μου' ἔκρινα προ-τιμώτερον νὰ γλῶθ μᾶς εἰς ἓν ἀμείβω καὶ νὰ φύγω ἄπλως καὶ ἀσκεπῆς. Τὴν ἐπομένην μοῦ ἐστάλη τὸ καπέλλο, ἀφοῦ διενεκτήσαντες μᾶς εἰς ὁμοῖον μα-εἰλαρίων. Ἐκτεῖς δὲ καὶ πλαγινὸν μου θέσις εἶναι κενή, στερεῖται ὅσον ἐνθὺ ἀσφαλῆστερον τὸ κα-πέλλο σὲ κατὰ μου.

Ἐνα βράδυ πολὺ βασανιστὴς ἐπῆρα τὸ τράμ ὑπο-λογίζων ὅτι εἰς τὰς 3 1/2 ὥρᾳ εἶμαι εἰς τὸ Β'. Πυ-ροβολικὸν Σύνταγμα. Ὅταν κατέστη ἐρῶν ἀπέ-ναντι τοῦ Ἐργασταίου 'Κλωναρίου'!... Εἶχα ἀ-συνείδητος πᾶρ τοῦ συνήθους μου τράμ Πατησίων. Τὸ συμπέρασμα εἶνε ὅτι μοῦ ἐστόλχον τὸ διπλᾶ-σιον μία παράστασις τοῦ Βασιλικῶ—εἰδὼ εἶχα ὁ-γρόσας καὶ δεύτερον εἰσιτήριον χάριν τοῦ φίλου μου, τὸν ὅπου μετέστην νὰ ζητήσω—καὶ εἰς ἔχασα τὴν πρώτην πρᾶξιν τοῦ ἔργου—ἐπαίξω ἡ Βουλὰ-γμένη Καμπάνα τοῦ Χάουπμαν—

Ἀζῶν τῆς χρονοταξίης, συνυπολογισμένης καὶ τῆς ἐγνωσμένης ταχυτήτος τῶν τράμ, μόλις τὴν 9 καὶ 1/2 ἔφθασα εἰς τὸν πρὸς ἐν ὅρον μετὰ περι-πλάνησιν ὁλοκλήρου ὁρας. Ἀλλὰ μετ' ἀνέμενε καὶ ἡ τελικὴ ἀπογοήτευσις, διότι ὁ φίλος μου ἀθηνάϊος διὰ τὴν ἀργοπορίαν μου ἔτρεψε πρὸς ἀναζήτησιν μου. Εἰς τὰς 10 τέλους κατόρθωσα νὰ καθίσω εἰς τὴν θέσιν μου ἐν τῇ Θεάτρῳ ἀναθεματίζων καὶ φέ-λους καὶ τράμ καὶ τὸν ἐκπύον μου ἀπῆλθε περισ-σώτερον.

Κάποτε ἐκράτησα ἓνα ἐφημερίσκιον καὶ τοῦ ἀξήτησα τὴν 'Κοτίαν'. Ἐκεῖνος με παρετήρησε με ὕψος ἐκφράζων ἀπορίαν καὶ περιέργειαν καὶ διὰ τῆς χειρὸς μοῦ ἔδειξεν ἓνα πλῆσιον ἐφημερίσκιον, φιλῶν καὶ κατ'.

Ἐγὼ ἐν τῇ μετὰ τὴν παρετήρησιν ὅτι ὑπὸ μύλης δὲν ἐκράται ἐφημερίδα ἀλλ'... φανελλὰς, ἥτο χειμωνιατικὴ βραδυὰ καὶ σκοτεινὴ.

Τὸ εἰρήνησα συγγενὴν καὶ ἀπεμακρυνόμε-νους. Ἐκτεῖς ὅμως δὲν ἔβλεπε νὰ τοῦ διατρέξω ἐντὼς πε-λάτης ποῦ ἐπέσε σὲ νύκτα μου τὸσον ἐπὶ τὸν πλῆ-μον ἐκείνου, τὸ ἐμπόρεμα τοῦ πλέκων ἐργα-μὰ τῆς στερεότητος καὶ θερμότητος τῶν φανελ-λῶν του.

Ἐγὼ τὸν δηλῶ ὅτι δὲν εἶχα φανελλὰς ἀλλὰ 'Κοτίαν'.

Ἐκτεῖς ἐπιμένει. Πάρτε κύριε! Καὶ εἶχε ὁμοῦ νὰ ἐπιδείξω, ὅτι ἐν ἡμέρᾳ φανελλὰς τόσον ὅπως, ὅπως τὰς περιστάσεις δὲν εἶχα ἀνάγκην 'Βετίες', ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἔχρηναι μὴ φανελλὰς.

Καὶ ἐν συνέσει νὰ τελευτήσῃ τοῦτο θὰ προ-εἶμαι νὰ προμηθεύω ἐκεῖ ὅπου ἦσαν μέγας ὅτι θὰ με γέροντες παρὰ ν' ἀφῶν ἀπὸ τὸν πλάνω διον μικρότερον, μολονδὶ καὶ αὐτὸς ἀπῶλε: με ἐκπύων, διότι καὶ αὐτὸς παρακαλεῖται ὑπὸ τοῦ γε-νικοῦ ρεύματος διέδωκεν ὁριστικῶς.

Ἀφῶν τὸν εὐγενὲς συνομιλητὴν μου καὶ ἀπομα-κρυνόμεναι ἐντὶ ἐκτεῖς δὲν βαρύνεται νὰ φανῶν 'πάρτε κύριε'.

Ἐν τέλει σὰς βεβαίω ὅτι ἐστὶν ἡ ἐξέφρα-ση ἀποκαλύφω τὸσας καὶ τοιαύτας ἀμαρτίας βερνυ-σας τὴν ψυχὴν μου.

ΤΙ ΜΟΥ ΘΥΜΙΖΟΥΝ

Τὸ ῥόδο σὺν κυττῶ τὸν τρυφερό. Ποῦ σὲ γὰρ μᾶς κλίματα ἀνθίζει, Πόνο πῶς νοιώθω σὲν καθρὰ πικρὸ; Τὸ ῥόδο ποῦ κυττῶ τὸν τρυφερό, Τ' ἀγρὸ τὸ μέτωπό της μοῦ θυμίζει.

Ἄστρα λαμπρὰ σὺν βέλει τ' οὐρανὸς Πῶς τρέχουν βροχὴ τὰ δάκρυά μου; Κί' ἔχω θοὰ τὰ μάτια καὶ τὸ πῶ; Τ' ἀστέρια μοῦ θυμίζουν τ' οὐρανὸς Ἐκείνην ὅπου εἶναι μακρὰ μου.

Σὺν βέλει τῆς ἀνοίξεως λουὶά Πατὶ μὲδ' σὲν καρδίᾳ μου πέφτει λυγρὴ Καὶ δὲν τῆς μένει κἄν ζωῆς σταλιά; Τὰ εὐθῆμα κί' ἀλόγιστα πονία Τὸ ταῖρι μοῦ θυμίζουν πῶς μοῦ λείπει.

Ναύπλιον. Α. Β. ΔΙΑΜ...

ΤΑ ΘΕΙΜΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΡΟΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Τὰ ὅλα καὶ τὰ ὅλα! Ποῦ δίκαιον εἶναι ὁ μακαρίτης ὁ Musset, ὅταν ἔλεγε ὅτι «ἀπὸ τὸν τρυφὸν τὸν χρόνον ἐβλεπε ζωγραφισμένους ὅλους τῆς ἡμέρας, με ὅλα τοὺς τὰ γνωρίσματα.

Φαντάζεσθε ποτὲ Ἀρχαῖονα χωρίς Βασιλό-παι; Ἐορτὴ χωρίς Λουκουμάδες; Αὐτὰ εἶναι πράγματα δὲν μετ' ἔχουν. νὰ λείψουν.

Ἐφ' ὅσον ἤκουσα ὅτι ἡ πρωτεύουσα μετεβλήθη εἰς ἓνα κολοσσάϊον χαρτοπαιγνίου. Τὸ ἴδιον ἤκουσα καὶ πῆρσαι, τὸ ἴδιο θ' ἀκούσω καὶ τοῦ χρόνου. Καὶ πρὸς ἀποδείξιν τοῦ ὅτι τὸ ἔδωκεν αὐτὸ τῶν Ἀθηνῶν εἶναι ἀναλλοίωτον, θὰ σὰς διηγῶ καὶ ποῦ μοῦ συνέβη πρὸ τριῶν ἐτῶν.

Ἦτο παρὰ τὴν τῆς Ἀρχαῖων ἓνα κρῶ-φορετό. Δύο ἡμέρες προτέτερα ὁ κ. Σουρῆς μ' εἶχε καλεῖσαι νὰ κωμώσω τὴν Βασιλόπαι.

Με ὅλο τὸ κρῶ ἐπρεσε νὰ πάγω. Ἐπῆγγα καὶς χρόνον, καὶ νὰ μὴ πάγω, τότε δὲν μ' ἔδωκε. Ἐχάθηκα λοιπὸν μέσῳ, σὲ πᾶν μου καὶ ἐβῆκα ἀπὸ τὸ σπῆτι.

Ἄλλο ἡρότερον εἶναι, ὅτι πολὺ μακρὰ, ἓνα κατωπολεῖο, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχα κατὸ ἐπῆρα γὰ ν' ἀγοράσω.

Τὸ καὶ ἦσαν ἀπῶν! Καθὼς κατέβαινα κα-ποῖν, ἐν δρόμῳ γὰ νὰ περῶσαι, πάλιν ἐπῆ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 9^{ος}

— Πώς είνε δυνατόν εἰς τοὺς ἐννέα τούτους σταύλους νὰ εἰσέλθουν ὅκτῳ ἄλογα, καὶ νὰ εὐρίσκεται εἰς ἕκαστον σταῦλον ἀνὰ ἓν;

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 20^{ης} Ἰανουαρίου.

Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν, θὰ γίνῃ δὲ κλήρωσις μεταξὺ αὐτῶν καὶ ὁ ἐπιτυχὼν θὰ δικαιούται νὰ λαμβάνῃ τὴν «Ἑλλάδα» δωρεάν, ἐπὶ μίαν ἐξαμηνίαν.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 5^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἡ ὀρθὴ λύσις τοῦ πρώτου σχήματος τοῦ δού Διαγωνισμοῦ εἶνε ἡ ἀποκατάστασις τῆς κυρίας, καθ' ὃν τρόπον φαίνεται εἰς τὴν εἰκόνα ταύτην.

Ἡ ὀρθὴ λύσις τοῦ δευτέρου σχήματος εἶνε ἡ λέξις ΕΥΓΕ.

Λύσεις ἐσφαλμένας, εἴτε διὰ τὸ πρῶτον, εἴτε διὰ τὸ δεύτερον σχῆμα, ἢ καὶ δι' ἀμφοτέρω ἐλάβομεν πολλὰς. Τὰ ὀνόματα τῶν ἀποσταλέντων ταύτας δὲν δημοσιεύονται, τοσούτω μᾶλλον καθόσον δὲν περιείχαν καὶ τὸ 10λεπτον γραμματόσημον, περὶ τοῦ ὁποίου εἶχε γίνῃ λόγος εἰς τὴν προκήρυξιν.

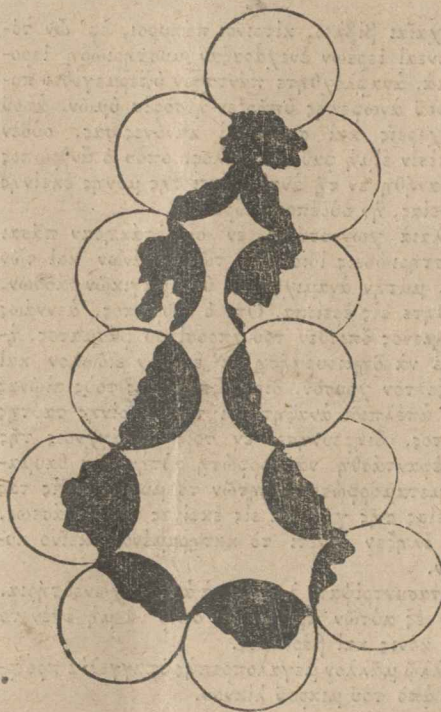
Λύσεις ὀρθὰς ἢ περὶ τοῦ ὀρθοῦς ἔστειλαν οἱ ἑξῆς:

Γεώργ. Α. Βούρβουλης (Πειραιεύς), Γεώργ. Ν. Νικολαΐδης (Πειραιεύς), Παναγ. Κ. Ἀντωνάκης (Ἀθῆναι), Π. Κρόλλ (Ἀθῆναι), Χαρίδ. Χ. Ἀποστολίδης (Ἀθῆναι), Γεώργ. Α. Πομπός (Ἀθῆναι), Γεώργ. Παπαγεωργίου (Ἀθ.), Ἐλευθερεὺς (Ρέθυμνος Κρήτης), Κρίτων Ε. Δηλαβέρης (Πειραιεύς), Εἰμ. Γ. Παπαδάκης (Χανιά), Στέφ. Γ. Λεκάτσας (Λευκάς).

Οἱ ἀνωτέρω ἔστειλαν καὶ τὸ ὀρισθὲν 10λεπτον γραμματόσημον.

Τὸ 10λεπτον τοῦτο ἔστειλαν καὶ οἱ κ. Περιχλ. Α. Σιώρης καὶ Νικ. Α. Κατριβάνος (Ἀθηνῶν). Ἄλλ' αἱ λύσεις τῶν δὲν ἦσαν ὀρθαί.

Λύσεις ὀρθὰς, ἀλλ' ἄνευ 10λεπτοῦ ἔστειλαν οἱ

κ. Π. Ι. Βασιλειάδης (Λίγιον), «Χασομέρης» καὶ «Κανάρας» ἐκ Πειραιῶς.

Τὴν ἀκριβεστέραν λύσιν ἔστειλεν εἰς καὶ μόνος ὁ «Ἐλευθερεὺς» ἐκ Ρεθύμνης.

Εἰς αὐτὸν θὰ ἀνήκε τὸ ἐκ τῶν 10λεπτῶν γραμματοσήμων ποσόν, ἂν ἔστειλαν ὅλοι οἱ συναγωνισθέντες. Ἦδη εἶνε ἀσημαντόν, ἀλλ' ὅπως δὲ ποτε εὐρίσκεται εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ.

Ἡ ἐλπίς εἶναι θεότης, ἥτις μόνον ἐν τῇ καρδίας ἔχει ναοὺς καὶ βωμοὺς.

Βίος εὐτυχῆς δὲν ὑπάρχει, ὑπάρχουσι μόνον ἡμέραι εὐτυχεῖς.

Διὰ τὴν βαδίσῃ τις ἡσυχῶς τὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ ὄρεϊαν τὴν ὁρασιν.

Ἀνάμνησις εἶναι ἡ σκιά τῆς εὐτυχίας.

Ἡ εὐγένεια ὁμοιάζει ρέον ὕδωρ, δερὶ λειαινέται καὶ τοὺς τραχυτάτους χάλικας.

Ὁ ἔρως ὑπερέχει τοῦ καθήκοντος. Ὁ θάνατος μόνος δύναται νὰ νικήσῃ τὸν ἔρωτα.

Ὅσο πλησιάζει τις πρὸς τὸν θάνατον τόσο καλλίτερον γνωρίζει τὴν ζωὴν. *Λαροσφονκῶ*

Ἡ χαρὰ κορυφάζει περισσότερο ἀπὸ τὴν λύπην καὶ ταχύτερον. *Σκαρρῶν.*

Ἡ λύπη τῶν ἄλλων εἶναι πάντοτε παρηγορία τῆς ἰδικῆς μας. *Σοφελ.*

Ο ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ «ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ζητοῦμεν συγγνώμην ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας,

Ὁ εἰδικὸς χάρτης τῆς «Ἑλλάδος» ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὰς ἀποθήκας τοῦ καταστήματος Πάλλη καὶ Κοτζιά ἐξηντλήθη ἐντελῶς, διότι ἡ κυκλοφορία τῆς «Ἑλλάδος» ὑπερέβη τοὺς προϋπολογισμοὺς μας, καὶ κατηνάλωσεν, εἰς τὰ 5 πρῶτα φύλλα ὁλόκληρον τὸ ποσόν.

Πρὸ πολλοῦ ὅμως, ἀμέσως μόλις ἀντελήφθημεν ὅτι πολὺ ταχέως θὰ χρειασθῇ νέα προμήθεια χάρτου, πρὸς ἐπάρκειαν εἰς τὴν κατανάλωσιν, συνεννοήθημεν μετὰ τοῦ καταστήματος καὶ ἐγίνε μεγάλη παραγγελία τοῦ εἰδικοῦ χάρτου τῆς «Ἑλλάδος».

Ὁ χάρτης οὗτος θὰ εὐρίσκεται εἰς

Ἀθήνας ἐντὸς δύο ἢ τριῶν ἐβδομάδων. Μέχρι τῆς παραλαβῆς του, θὰ μεταχειρισθῶμεν χάρτην λεπτότερον ὀλίγον, καὶ πρὸς τοῦτο ζητοῦμεν καὶ πάλιν συγγνώμην ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας.

Δὲν πταίμεν, ἐπὶ τέλους καθ' ὅλον κληρίαν καὶ ἡμεῖς.

Πταίουν καὶ οἱ ἀναγνώσται μας ὀλίγον, οἱ ὅποιοι, μετὰ τὴν ὑποστήριξιν των, ἐξήντησαν ὅλον τὸ ἀποταμίευμα τοῦ χάρτου μας, καὶ συνετέλεσαν εἰς τὴν σημερινὴν κυκλοφορίαν τοῦ φύλλου μας.

Παραθέτομεν ἐνταῦθα τὴν ἐπιστολὴν τῶν προμηθευτῶν τοῦ χάρτου κ. κ. Πάλλη καὶ Κοτζιά, ἥτις δικαιολογεῖ τὴν προσωρινὴν μεταβολήν.

Κ^ε ΣΠΥΡ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΕ

Ἐνταῦθα

Ἡ παραγγελία τοῦ χάρτου διὰ τὴν «Ἑλλάδα» θὰ ἐκτελεσθῇ ἐντὸς δύο ἢ τριῶν τὸ πολὺ ἐβδομάδων, καθ' ὥς ἔχω πληροφροῦν ἐκ τοῦ ἐργοπαιῶν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος παρακαλῶ, ὅπως ἀρκεσθῇτε εἰς χάρτην κατωτέρας ποιότητος, διότι ὁ προωρισμένος διὰ τὸ φύλλον σας ἐξηντλήθη ἐντελῶς καὶ τοῦτο διότι κατηνάλωσεν ἐκ τοῦ ὀρισμένου χάρτου ποσότητα πολὺ ἀνωτέραν ἐείνης τῇ ὁποίᾳ εἶχτε προϋπολογίσει.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Ἰανουαρίου 1908

Μετ' ὑπολήψεως

ΠΑΛΛΗΣ & ΚΟΤΖΙΑΣ